

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΥΠΡΙΟΣ

ΤΙΚΗΡΥΣΣΩ
ΤΟΝ ΣΕΡ
ΩΝ ΧΑΡΝΤΙΓΚ

ΔΙΓΕΝΗΣ

ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΒΑΣΑΝΙΣΤΟΥ

ΑΜΟΙΒΗ
10.000 ΛΙΡΩΝ
ΕΙΣ
ΟΤΙΘΙΟΝ ΠΡΟΔΩΣΕΙ
ΤΟΝ ΔΙΓΕΝΗ

ΤΖ. ΧΑΡΝΤΙΓΚ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΒΑΣΑΝΙΣΤΟΥ

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΥΠΡΙΟΣ ΧΑΝΕΙ ΤΟ ΠΛΑΙΧΝΙΔΙ...

Ο Μάριος πατούσε συνεχώς γκάζι. Το αυτοκίνητο του Μικρού Κύπριου, με τους δύο συνεργάτες του και τον άπαχθέντα βασανιστή, κατεβρόχθιζε άπληστα τα χιλιόμετρα του ίδιου ασφαλτοστρωμένου δρόμου και τραβούσε για το ραντεβού του με τους άντάρτες. Στο μεταξύ, τ' αυτοκίνητο τών διωκτών τους, όλο και πλησίαζαν.

Οι ρόδες έβγαζαν σπίθες, οι λαμαρίνες έτριζαν λές και θα διαλυόταν το άμάξι και τα τρία παιδιά έσφιγγαν με άγωνία τα δόντια τους. Μονάχα ο βασανιστής δεν έδειχνε να νοιάζεται για τίποτα. Η επίδρασι του φάρμακου που του είχε δώσει ο Μάριος, δεν είχε περάσει ακόμα και με το βλέμμα στηλωμένο, παρακολουθούσε θαρρείς μιὰ φανταστική σκηνή που ξετυλιγόταν μπροστά στα μάτια του.

Τώρα, τ' αυτοκίνητα τών Έγγλέζων είχαν πλησιάσει αρκετά. Ο Παναγιώτης, έστριψε το κεφάλι προς το μέρος τους και είδε έναν από τους διώκτες τους, να βγάξη το χέρι που ήταν όπλισμένο μ' ένα όπλο και να έτοιμάζεται να ρίξη.

— Κάνε καμμιὰ μανούβρα, φώναξε δυνατὰ στὸν Μάριο. Ἐτοιμάζεται κάποιος νὰ μᾶς πυροβολήσῃ.

Ὁ Μάριος, δὲν περίμενε δεύτερη κουβέντα. Μ' ἓνα ἐπιδέξιο γύρισμα τοῦ τιμονιοῦ, ἔκανε τὸ αὐτοκίνητο νὰ ἀλλάξῃ θέσι χωρὶς νὰ ἐλαττώσῃ ταχύτητα καὶ ἔπαψε νὰ εἶναι εὐκόλος στόχος. Εὐτυχῶς ἦταν ἔγκαιρη ἡ μανούβρα του. Ἀμέσως σχεδόν, ἀκούστηκαν δύο ἀλλεπάλληλοι πυροβολισμοὶ κι' ἀσφαλῶς τὰ καφτὰ βλήματα θὰ εἶχαν καρφωθῆ τώρα στὰ λάστιχα τοῦ αὐτοκινήτου τους καὶ θὰ τὰ ἔσκαζαν.

Ὁ Μάριος κουνούσε ἐπιδέξια — δεξιὰ - ἀριστερὰ — τὸ τιμόνι καὶ τὸ ἀμάξι ὀλόκληρο, μὲ ὑπακουὴ ἀκολουθοῦσε τὴν πορεία πού τοῦ κανόνιζε. Οἱ Ἑγγλέζοι μούγκρισαν πὺ δὲν μπορούσαν νὰ βροῦν τὸν στόχο καὶ οἱ σφαῖρες τους χάνονταν μέσα στὸ ἡμίφως, πὺ εἶχε ἤδη ἀπλωθῆ, σ' ὀλόκληρο τὸ ἠρωϊκὸ νησί.

— Ἄν βρῶ χωματόδρομο θὰ στρίψω, εἶπεμ κοφτὰ ὁ Μάριος. Κρατηθῆτε καλά. Θὰ πᾶμε στὸ ραντεβοῦ μας μὲ τοὺς ἀντάρτες μὲ τὰ πόδια... Πρόσεξε, Παναγιώτη, τί θὰ κάνουμε. Ἐσύ...

Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ ἀποτελειώσῃ τὴν φράση του. Ἐνας δυνατὸς κρότος ἀντήχησε καὶ τὸ τιμόνι χροπηδοῦσε στὰ χέρια τοῦ Μάριου, ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο, ἔκανε σὰν μεθυσμένο. Τρίκλιζε δεξιὰ - ἀριστερὰ καὶ μὲ κόπο ὁ μικρὸς Κύπριος κατόρθωσε νὰ τὸ φρενάρῃ.

— Νὰ πάρῃ ὁ σατανᾶς, σφύριξε πίσω ἀπὸ τὰ σφιγμένα δόντια του. Ποιὸς μᾶς ἔσκασε τὸ μπροστινὸ λάστιχο. Γρήγορα παιδιά... Πρέπει νὰ τρέξουμε στὰ χωράφια... Ἐν ἀνάγκη θὰ πουλήσουμε ἀκριβὰ τὴν ζωὴ μας...

Δὲν ἐπρόκειτο ὅμως νὰ διακυνδυνέψουν ἀπὸ τοὺς Ἑγγλέζους διῶκτες τους. Τ' αὐτοκίνητά τους μὲ τὸ ἀπότομο σταμάτημα ἔπεσαν τὸ ἓνα πάνω στ' ἄλλο καὶ δημιουργήθηκε μιὰ πολὺ μεγάλη σύγχυσι. Οἱ λαμαρίνες στράβωσαν κι' οἱ προφυλακτῆρες καὶ τὰ τζάμια των ἔσπασαν. Οἱ Ἑγγλέζοι τὰ ἔχασαν. Ἐχάσαν μονομιᾶς ὅτι κυνηγοῦσαν κάποιον καὶ τὸ μόνο πὺ τοὺς ἐνδιέφερε τώρα ἦταν, νὰ γλυτώσουν τὸν ἑαυτό τους. Πετάχτηκαν ἀπὸ τὰ τρακαρισμένα αὐτοκίνητα καὶ προσπαθοῦσαν ψαχουλεύοντας τὰ κορμιά τους, ν' ἀνακαλύψουν κανένα σπάσιμο ἢ κανένα τραῦμα.

Αὐτὸ ὅμως ἔσωσε καὶ τὸν μικρὸ Κύπριο καὶ τὴν παρέα του. Ὡσπου νὰ συνέλθουν οἱ Ἑγγλέζοι, ὁ Μάριος, ὁ Παναγιώτης, ὁ Τσίτας καὶ ὁ αἰχμάλωτός τους ὁ βασανιστής, τόκοψαν μέσα ἀπὸ

τὰ χωράφια. Ἐπὸ ἄλλου περίμεναν τὶς σφαίρες κι' ἀπὸ ἄλλου τοὺς ἦρθαν...

Καθὼς ἔτρεχαν γιὰ νὰ χωθοῦν στὰ δέντρα ποὺ ἦταν πυκνοφυτευμένα στὴν ἄκρη τῶν χωραφιῶν, μιὰ ριπὴ πολυβόλου γάζωσε τὸ χῶμα δίπλα — σχεδὸν ξυστά τους. Τὰ βλήματα σφύριξαν θυμωμένα καὶ χώθηκαν στὴ γῆ, σχεδὸν δίπλα στὰ πόδια τους.

Τὰ παιδιὰ, τὰ ἔχασαν γιὰ μιὰ στιγμή καὶ παρὰ λίγο νὰ μείνουν καρφωμένα στὴ θέσι τους ἀπὸ τὴν κατάπληξι. Συνῆλθαν ὅμως μονομιᾶς καὶ δυνάμωσαν περισσότερο τὸ τρέξιμό τους.

Ὅταν ἔφτασαν κοντὰ στὰ δέντρα καὶ ἔκψαν λίγο ταχύτητα, γιὰ νὰ προσανατολιστοῦν, προσπάθησαν νὰ ἀνακαλύψουν ἀπὸ ποῦ τοὺς εἶχε ἔρθει ἡ ριπὴ τοῦ πολυβόλου. Μόλις χώθηκαν μέσα στὸ δάσος καὶ μειώθηκε λίγο ὁ κίνδυνος, τραβώντας συνεχῶς τὸν βασανιστὴ, κρύφτηκαν πίσω ἀπὸ τοὺς χοντροὺς κορμούς μερικῶν δέντρων καὶ ἐνῶ ξελαχάνιαζαν, συζητοῦσαν μὲ ποιοὺ τρόπο θὰ ξέφευγαν ἀπὸ τοὺς διώκτες τους.

— Θὰ χωριστοῦμε σὲ δύο ὁμάδες, εἶπε ψιθυριστὰ ὁ Μάριος. Ἐσὺ μὲ τὸν Τσίτα, Παναγιώτη, θὰ προχωρήτε ἀπὸ πίσω, ἐνῶ θὰ πηγαίνω ἐγὼ μπροστὰ μὲ τὸν «φιλοξενοῦμένό» μας. Ὡσπου νὰ συνέλθουν οἱ Ἑγγλέζοι ἀπὸ τὸ τρακάρισμα, ἐμεῖς θὰ ἔχουμε φτάσει στὸ σημεῖο ποὺ μᾶς περιμένουν τὰ παιδιὰ γιὰ νὰ τοὺς παραδώσουμε τὸν αἰχμάλωτο...

— Ἡ ριπὴ ἀπὸ ποῦ νὰ ἦρθε ἄραγε; ἔκανε ὁ Παναγιώτης... Πρέπει νὰ προσέχουμε. Ἴσως νὰ ὑπάρχουν τίποτα πράκτορες τῶν ἐχθρῶν μέσα στὸ δάσος.

— Καὶ ἡ σφαῖρα ποὺ μᾶς τρύπησε τὸ μπροστινὸ λάστιχο, εἶναι μυστήριο, ξαναεἶπε ὁ Μάριος. Προσέχετε λοιπὸν — ἔχετε τὰ μάτια σας ὀρθάνοιχτα καὶ προχωρεῖτε...

Τὰ παιδιὰ χωρίστηκαν σὲ ὁμάδες καὶ προχωροῦσαν μὲ προφύλαξι. Ἐπὸ μακρὰ πίσω τους, τὴν ἡσυχία τοῦ μισοσκοτάδου τὴν ἀνατάραξαν οἱ φωνὲς τῶν Ἑγγλέζων στρατιωτῶν ποῦ, φαίνεται, ὅτι εἶχαν συνέλθει καὶ ἔψαχναν τώρα νὰ βροῦν τοὺς τρεῖς μικροὺς Κυπρίους πατριῶτες. Ὁ Μάριος τραβούσε μὲ τὸ ἓνα χέρι τὸν βασανιστὴ, ποὺ ἦταν ἀκόμα σὰν ὑπνωτισμένος καὶ προχωροῦσε χωρὶς καμμιά ἀντίστασι, ἐνῶ μὲ τὸ ἄλλο, ἔσφιγγε τὸ ὄπλο ποὺ εἶχε στὴν μέση του.

Τὰ βήματά τους, δὲν ἀκούγονταν σχεδὸν καθόλου, καὶ ὁ μόνος θόρυβος ποὺ ἔκαναν ἦταν τὸ σπάσιμο κανενὸς ξεροῦ κλαδιοῦ ποὺ πατοῦσαν στὸν δρόμο τους. Ὁ Μάριος μὲ τὰ γερά μάτια

του, προσπαθούσε να διαπεράσει τὸ μισοσκόταδο καὶ τὰ δέντρα καὶ σὰν λαγωνικὸ ὄσφρυζόταν τὸν ἀέρα, προσέχοντας μήπως ἀνακαλύψει κανένα κρυμμένο ἐχθρό.

Οἱ φωνές τῶν Ἑγγλέζων, δὲν ἀκούγονταν πιά καθόλου. «Φαίνεται ὅτι ἔχασαν τὰ ἴχνη μας», σκέφτηκε ὁ Μικρὸς Κύπριος. «Τόσο τὸ καλύτερο...» Ἐριξε μιὰ ματιὰ στὴν πλάκα τοῦ ρολογιοῦ του μὲ τοὺς φωσφορούχους ἀριθμοὺς καὶ εἶδε ὅτι ἦταν ἑπτὰ ἢ ὡρα. Σὲ εἴκοσι λεπτὰ τὸ ἀργότερο θὰ ἔπρεπ νὰ εἶναι κοντὰ στὸ σημεῖο τοῦ ραντεβού τους...

Δὲν πρόλαβε ὅμως νὰ ἀποτελειώσῃ τὴ σκέψι του καὶ μπροστὰ στὰ πόδια του, ἔσκασε ἓνας ὄγκος, πού θαρρεῖς πὼς ἔπεσε

Ἐπρεπε νὰ βάλουν καὶ τὰ σκυλιὰ τῆ μύτη του...

πάνω ἀπὸ κανένα δέντρο καὶ πέρασε ξυστὰ ἀπὸ τὸ κεφάλι του. Ὅπως δὲν πρόλαβε καὶ νὰ καταλάβῃ τί εἶχε συμβῆ. Ὁ ὄγκος αὐτός, ἴσιωσε μονομιᾶς καὶ ὁ Μάριος μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ κατάπληξι εἶδε νὰ στέκεται μπροστὰ του, ἓνας γιγαντόσωμος ἄντρας, μὲ σκοτεινὸ καὶ ἄγριο πρόσωπο.

Μονομιᾶς, ὀλόγυρα ἀπὸ τὸν Μάριο καὶ τὸν αἰχμάλωτο τὸν

βασανιστή του, ξεφύτρωσαν, λές και άνοιξε ή γή και τούς έβγαλε, καμμιά δεκαριά όπλισμένοι άντρες. Αύτòς που στεκόταν μπροστά στòν μικρò Κύπριο, τού είπε:

— Ψηλά τὰ χέρια και πέταξε τò όπλο που σφίγγεις στη χούφτα σου...

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΚΥΠΡΙΟΙ ΕΠΕΜΒΑΙΝΟΥΝ

— Ποίσι είσαστε σείς; κατώρθωσε να ψελλίση ó Μάριος. Τί θέλετε από μένα;

— Πέταξε τò όπλο παλιο - γκιαούρη (γκιαούρης σημαίνει "Έλληνας στα Τουρκικά), τού είπε ó άνθρωπος με τò άγριο πρόσωπο. Μπορεί να ξέφυγες από τούς Έγγλέζους, αλλά δεν θα γλυτώσης από μάς... Είμαστε τουρκοκύπριοι που πολεμάμε να έλευτερώσουμε τò νησί μας από τούς Έγγλέζους κι' από σάς τούς "Έλληνες..."

Σε άλλη περίπτωση ό Μάριος, θα ξεσπούσε σε γέλια για τὰ λόγια τού Τουρκοκύπριου, αλλά τώρα δεν είχε διάθεσι. Τò μόνο που τόν άπασχολούσε ήταν πώς θα ξέφευγε από τόν κλοιò αυτών των κτηνανθρώπων που βρέθηκαν έτσι ξαφνικά και άπροσδόκητα μπροστά του.

Ύπάκουα πέταξε τò όπλο και δεν έκανε καμμιά άπόπειρα ν' άντισταθή. Αφησε να τόν τραθήξουν μαζί τους χωρίς να φέρη αντίρρησι. Πέρασαν τò δάσος και έφτασαν σε μιὰ ρεματιά. Εκεί, ήταν ένα είδος μικρού στρατοπέδου. Κατά μήκος τής όχθης τού ρηχού ποταμού, ήταν στημένα μικρά αντίσκηνα που στην είσοδό τους, καθόταν σταυροπόδι κι' ένας άνθρωπος. Δεν υπήρχε άμφιβολία, ότι ήταν τò λημέρι αυτών που είχαν πιάσει τόν μικρò Κύπριο και τού είχαν παρουσιάστη σαν Τουρκοκύπριοι.

Τόν ώδήγησαν σε μιὰ μεγάλη σκηνή, που ήταν πιò παράμερα από τις άλλες. Μέσα σ' αυτή, βρισκόταν ένας κοντόσωμος άντρας, με βράκες, με σαρίκι, χοντρά μουστάκια, κοντò γένι και μάτια που πετούσαν φλόγες μίσους. Η σκηνή φωτιζόταν από μιὰ λάμπα πετρελαίου.

— Που τόν πιάσατε; ήταν ή πρώτη έρώτησι τού ανθρώπου με τις βράκες.

— Στο δάσος. Τόν κυνηγούσαν οι Έγγλέζοι. Είχε μαζί του και αυτòν έδω τόν Έγγλέζο άξιωματικό. Φαίνεται ότι είναι ó βασανιστής που μάθαμε ότι είχαν άπαγάγει.

— Καὶ οἱ ἄλλοι;— ξαναρώτησε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὶς βράκες ποὺ ἔδειχνε νὰ εἶναι ὁ ἀρχηγός τους.

Κι' ὁ Μάριος ὅμως, περίμενε ν' ἀκούσῃ μ' ἀγωνία τί εἶχαν ἀπογίνει οἱ φίλοι του.

— Τὸν ἕνα τὸν βρήκαμε, ἀπάντησε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἄγριο πρόσωπο. Ὁ ἄλλος ξέφυγε...

Ποιὸν νὰ ἔπιασαν καὶ ποιὸς νὰ τοὺς ξέφυγε, ἀναρωτήθηκε ὁ μικρὸς Κύπριος. Τὸν Παναγιώτη ἢ τὸν Τσίτα; Στὸ ἐρώτημά του αὐτό, ἦρθε σὰν ἀπάντησι ὁ ἴδιος ὁ Παναγιώτης, ποὺ τὸν ἔσπρωξαν μὲ τὴν βία μέσα στὴν μεγάλη σκηνή. Τὰ δυὸ παιδιά, κυττάχτηκαν μὲ λύπη. Δὲν τὸ περίμεναν νὰ τοὺς πιάσουν αἰχμαλώτους οἱ Τσερκοκύπριοι. Αὐτοὶ ἦταν χειρότεροι ἀπὸ τοὺς Ἑγγλέζους. Δὲν θὰ δίσταζαν νὰ τοὺς σκοτώσουν χωρὶς καμμιά διαδικασίαν. Ἄραγε θὰ τοὺς σκότωναν τώρα ἀμέσως, ἢ μήπως θὰ τοὺς ἄφηναν λίγο; Ἄν γινόταν τὸ δεύτερο, ἴσως νὰ ἔβρισκαν κανέναν τρόπο νὰ δραπετεύσουν, ξανασκέφτηκε ὁ Μάριος. Ἄλλωστε, τοὺς εἶχε ξεφύγει ὁ Τσίτας κι' ὁ μικρὸς αὐτὸς φίλος τους, ἦταν σωστὴ ἀλεπού. Ὅλο καὶ κάτι θὰ ἔκανε γιὰ νὰ τοὺς ἐλευτερώσῃ...

— Νὰ ξεμπερδεύουμε μὲ δαύτους; ρώτησε ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ ἄγριο πρόσωπο τὸν ἀρχηγό του.

— Παραδώστε πρῶτα τὸν βασανιστὴ καὶ μετὰ τοὺς τακτοποιεῖτε, ἀπάντησε ὁ ἀρχηγός. Ἄν σᾶς ρωτήσουν οἱ Ἑγγλέζοι γι' αὐτούς, πέστε ὅτι σᾶς ἔφεραν ἀντίστασι καὶ πῶς τοὺς σκοτώσατε. Ψάξτε μήπως βρῆτε καὶ τὸν τρίτο...

Μὲ τὶς σπρωξιές, ἔβγαλαν τὰ δυὸ παιδιά ἀπὸ τὴν μεγάλη σκηνή καὶ τὰ πῆγαν σ' ἕνα μικρὸ ἀντίσκηνο ποὺ ἦταν κοντὰ στὰ ἄλλα. Τοὺς ἔδεσαν χειροπόδαρα καὶ τοὺς πέταξαν μέσα.

— Κοιμηθῆτε γκιαούρηδες γιὰ τελευταία φορά, τοὺς εἶπε ἕνας Τσερκοκύπριος. Αὔριο τὸ πρωῖ θὰ σᾶς στείλουμε πεσκέσι στὸν σατανά...

Μόλις τὰ παιδιά ἔμειναν μόνα, πλησίασαν τὸ ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο, σέρνωντας καὶ μὲ σιγανὴ φωνή, ἄρχισαν νὰ κουβεντιάζουν:

— Αὐτοὶ ἔσκασαν τὸ μπροστινὸ λάστιχο τοῦ αὐτοκινήτου μας, εἶπε ὁ Μάριος.

— Καὶ μᾶς ἔριξαν τὴν ριπὴ τοῦ πολυβόλου, συμπλήρωσε ὁ Παναγιώτης.

— Ἡ μόνη μας ἐλπίδα εἶναι τώρα πιά ὁ Τσίτας, ξαναεἶπε ὁ Μάριος. Λὲς νὰ μπορέσῃ νὰ κάνῃ τίποτα;

— “Αν δὲν τὸν ἀνακαλύψουν, ἀπάντησε ὁ Παναγιώτης, ὄλο καὶ κάτι θὰ κάνη.

— Γιὰ πές μου πῶς ἔγινε καὶ τοὺς ξέφυγε;

Καὶ ὁ Παναγιώτης, διηγήθηκε στὸν Μάριο ὅλη τὴ σκηνή:

— Ἐσὺ εἶχες χαθῆ πίσω ἀπὸ κάτι δέντρα, ὅταν ἔννοιωσα ἓνα χέρι νὰ μοῦ βουλώνη τὸ στόμα καὶ ἓνα ἄλλο νὰ μοῦ ἀκίνητῆ τὰ χέρια. Προσπάθησα νὰ ξεφύγω, ἀλλὰ δὲν τὰ κατάφερα. Γρήγορα ἀνακάλυψα ὅτι μὲ εἶχαν περικυκλώσει τρία ἄτομα. Θὰ ἦταν μάταιη κάθε προσπάθειά μου. Θέλησα νὰ φωνάξω, γιὰ νὰ πάρης εἶδησι ἐσύ, μὰ δὲν μοῦ ἄφησαν οὔτε δευτερόλεπτο τὸ στόμα ἐλεύθερο.

» Τὸν Τσίτα τὸν εἶχα χάσει ἀπὸ δίπλα μου. Ἔτσι καθὼς εἶναι μικροσκοπικός, χώθηκε μέσα στοὺς θάμνους καὶ κατάφερε νὰ τὸ σκάση. Πίστευα ὅτι σένα θὰ σὲ εἶχαν σκοτώσει. Σὲ μιὰ στιγμή, ἔκανα νὰ τοὺς ξεφύγω. Ἐδωσα ἓνα δυνατὸ τίναγμα σ’ αὐτοὺς ποὺ μὲ κρατοῦσαν καὶ τὸ μόνο ποὺ κατῶρθωσα ἦταν νὰ ξεφύγω ἓνα - δυὸ πόντους μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τους. Μὲ τὴν λαβὴ τοῦ ὄπλου, μοῦ ἔδωσε ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς, μιὰ δυνατὴ στὸ κεφάλι καὶ ἔχασα μονομιᾶς τὶς αἰσθήσεις μου. Ὅταν συνῆλθα, βρέθηκα μέσα στὴν σκηνὴ ποὺ ἦσαν κι’ ἐσύ.

— Τί κρίμα, ἀναστέναξε ὁ Μάριος. Πῆγαν χαμένοι τόσοι κόποι μας. Χάσαμε τὸ παιχνίδι ἀπὸ ἐκεῖ ποὺ δὲν περιμέναμε. Ποτὲ δὲν φανταζόμουνα ὅτι θὰ μᾶς ἔπιαναν Τουρκοκύπριοι. Ξέρεις τί μοῦ εἶπε ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ μὲ πιάσανε; Ὅτι πολεμοῦνε κι’ αὐτοὶ τοὺς Ἑγγλέζους καὶ πῶς θέλουν νὰ ἐλευθερώσουν τὸ νησὶ ἀπὸ δαύτους κι’ ἀπὸ μᾶς.

— Σιγὰ τὰ παλληκάρια, ἔκανε κοροϊδευτικὰ ὁ Παναγιώτης. Αὐτοὶ συνεργάζονται μιὰ χαρὰ μὲ τοὺς

Ὁ Παναγιώτης.

Ἐγγλέζους. Ἄκου τοὺς πολεμᾶνε κι' αὐτοί...

— Τώρα ὅμως πρέπει νὰ κάνουμε κάτι, εἶπε τελικὰ ὁ Μάριος. Δὲν θὰ καθήσουμε μὲ σταυρωμένα χέρια. Πρέπει νὰ τὸ σκάσουμε ἀπὸ τοὺς Τουρκαλάδες... Κάποιο κόλπο θὰ βρούμε...

Ο ΤΣΙΤΑΣ Ο... ΕΦΤΑΨΥΧΟΣ

Ἄς ἀφήσουμε ὅμως τὰ παιδιὰ νὰ ψάχνουν νὰ βροῦν κανένα τρόπο νὰ γλυτώσουν, κι' ἄς δοῦμε πῶς κατόρθωσε νὰ ξεφύγη ὁ Τσίτας. Τῆ στιγμῆ πού ἐπετέθηκαν οἱ Τουρκοκύπριοι, ἐναντίον τοῦ Παναγιώτη καὶ αὐτουνου, ὅπως εἶδαμε παραπάνω, ὁ Τσίτας, μ' ἓνα σάλτο, χώθηκε μέσα σὲ κάτι πυκνοὺς θάμνους. Κούρνιασε σὲ μιὰ γωνιά, κι' ἔτσι μικροσκοπικὸς πού ἦταν ἔγινε τόσος δά, σὰν ἓνα μικρὸ κουβαράκι. Ὁ θάμνος ἦταν πολὺ πυκνὸς καὶ τὸν ἔκρυβε γιὰ καλὰ. Οἱ Τουρκοκύπριοι, δυὸ καὶ τρεῖς φορές τὸν ἔψαξαν καὶ παραπάνω ἀπὸ τέσσερις, ἓνας ἀπὸ αὐτοὺς, ἔχωσε τὸ μακρὸ μαχαίρι του, σὲ διάφορα σημεῖα τοῦ θάμνου.

Κανὰ - δυὸ φορές, ἡ λεπίδα τοῦ μαχαιριοῦ, ἀκούμπησε σχεδὸν πάνω στὸν Τσίτα, ἀλλὰ δὲν τὸν πείραξε καθόλου.

Ἄφησε νὰ περάσῃ λίγη ὥρα, κι' ὅταν πλέον δὲν ἄκουγε τὸν παραμικρὸ θόρυβο, ὁ Τσίτας, βγῆκε ἀπὸ τὴν κρυψώνα του καὶ μὲ χίλιες προφυλάξεις, ἄρχισε νὰ ἀπομακρύνεται. Ἐπρεπε νὰ δῆ τί εἶχαν ἀπογίνει οἱ συντρόφοι του.

Ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο, τρέχοντας μὲ προφύλαξι, ἔφτασε μέχρι τὴν ἄκρη τοῦ δάσους. Ἦταν τώρα ἀρκετὰ σκοτεινὰ. Ὁ μικροσκοπικὸς φίλος τοῦ μικροῦ Κύπριου, κινιόταν μὲ ἔξυπνα καὶ μελετημένα πηδήματα. Μύριζε τὸν ἀέρα, σὰν σκυλὶ τοῦ κυνηγιοῦ καὶ προσπαθοῦσε νὰ προσανατολιστῆ ἀπὸ ποιά κατεύθυνσι εἶχαν πάει οἱ Τουρκοκύπριοι, μαζί μὲ τοὺς φίλους του.

Δὲν ἄργησε ν' ἀνακαλύψῃ τὸ λημέρι τους. Εἶδε τὰ φῶτα τῶν μικρῶν ἀντίσκηνων στὴν ρεματιὰ καὶ περπατώντας στὰ τέσσερα, ἔφτασε ἀρκετὰ κοντὰ ὥστε νὰ μπορῆ νὰ παρακολουθῆ κάθε κίνησι τοῦ πρόχειρου ἐκείνου στρατοπέδου. Κρύφτηκε πίσω ἀπὸ ἓναν ἔβραχο καὶ περίμενε. Ξαφνικά, πῆρε τὸ μάτι του τὴν εἴσοδο τῆς μεγάλης σκηνῆς ν' ἀνοίγῃ καὶ νὰ βγαίνουν ἀπὸ μέσα σὶ δυὸ φίλοι του πού οἱ Τουρκοκύπριοι τοὺς ἔσπρωχναν ἄγρια καὶ μὲ μῖσος. Μὲ ἀγωνία καὶ μὲ χεῖλη πού τρεμούλιαζαν ἀπὸ θυμὸ καὶ μῖσος γιὰ τοὺς Τουρκοκύπριους παρακολουθοῦσε τὴ σκηνή.

Εἶδε νὰ περνοῦν τοὺς φίλους του, τὸν Μάριο δηλαδὴ καὶ τὸν Παναγιώτη, μπροστὰ ἀπὸ ὅλα τὰ ἀντίσκηνα καὶ νὰ τοὺς πετοῦν

μέσα σ' ένα, πού ήταν ανάμεσα σὲ ἄλλο δύο, στὴν ἄκρη τοῦ πρόχειρου στρατοπέδου.

Ἄφησε νὰ περάσῃ κάμποση ὥρα καὶ μετὰ, ἄρχισε νὰ σέρνεται σὰ φίδι πάνω στὸ χῶμα καὶ νὰ κατευθύνεται πρὸς τὸ μέρος πού ἔβαλαν δεμένους τοὺς φίλους του, μέσα. Ὄταν πλησίασε ἄρκετὰ κοντὰ, ἀφουγκράστηκε καὶ κύτταξε καλὰ - καλὰ ὀλόγυρά του. Ἐνας σκοπός, μερικὰ μέτρα πιὸ πέρα, ἔδειχνε σὰ νὰ λαγοκοιμᾶται. Ἀθελὰ του ὁ Τσίτας ἔσπασε καθὼς πάτησε πάνω, ἓνα κλαδάκι κι' ὁ φρουρὸς τινάχτηκε ὀρθίος σὰ νὰ τὸν χτύπησε ἠλεκτρικὴ ἐκκένωσι. Ἐτοίμασε τὸ ὄπλο καὶ ρώτησε:

— Ποιὸς εἶναι, μπρέ;

Ὁ Τσίτας κουλουριάστηκε πίσω ἀπὸ μιὰ πέτρα. Ἡ καρδιά του χτυποῦσε δυνατὰ. Νόμιζε ὅτι θὰ ξεκολλοῦσε ἀπὸ τὸ μέρος της καὶ πὼς θὰ ἔπεφτε κάτω στὸ χῶμα.

— Βοήθησέ με, Παναγίτσα, ψιθύρισε. Βοήθησέ με...

Ὁ φρουρὸς προσπάθησε νὰ διακρίνῃ μέσα στὸ σκοτάδι ἀπὸ ποῦ εἶχε ἀκουστῆ ὁ κρότος. Τὰ βήματά του, ἀντήχησαν μακάβρια καθὼς πλησίαζαν πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τσίτα. Φαίνεται ὅμως, ὅτι εἰσακούστηκε ἢ παράκλησι τοῦ μικροῦ φίλου τοῦ Μάριου, γιὰτὶ ξαφνικά, παρουσιάστηκε κι' ἓνας δεύτερος σκοπός. Πλησίασε τὸν πρῶτο πού εἶχε ξυπνήσει ἀπὸ τὸ λαγοκοίμισμά του καὶ τὸν ρώτησε:

— Τί ἔπαθες μωρέ, Μεχμέτ καὶ φωνάζεις;

— Ἄκουσα ἓναν κρότο, ἀπάντησε ὁ Μεχμέτ. Λές νὰ εἶναι τίποτα τῆς ΕΟΚΑ καὶ νὰ μᾶς κάνουν κανένα γιουρούσι; (ἐπίθεσι).

— Τρελλάθηκες, βρὲ μπουνταλά; εἶπε ξανὰ ὁ δεύτερος σκοπός. Οἱ παλληκαράδες τῆς ΕΟΚΑ, ἀπὸ τὴ μέρα πού ὁ Κυβερνήτης θύμωσε πού τοῦ ἄρπαξαν τὸν βασανιστὴ του καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς κυνηγᾷ περισσότερο, κρύφτηκαν στὸ καβούκι τους...

— Καθάρματα, μωρμούρισε ὁ Τσίτας πού τοὺς ἄκουγε.

— Ἄντε, μπρέ, κᾶτσε στὴ θέσι σου, Μεχμέτ, συνέχισε ὁ δεύτερος σκοπός. Μὴ φοβᾶσαι. Πρὶν τὰ ξημερώματα, θὰ ἔχουμε κόψει τὰ λαρύγγια σ' αὐτὰ τὰ βρωμόπαιδα...

Ὁ Μεχμέτ ξαναγύρισε στὴ θέσι του κι' ὁ δεύτερος σκοπός ἀπομακρύνθηκε. Ὁ Τσίτας κατάλαβε ὅτι δὲν εἶχε πολὺ καιρὸ στὴ διάθεσί του. Ἐπρεπε νὰ ἐπιχειρήσῃ ὅσο μπορούσε πιὸ γρήγορα νὰ ἐλευτερώσῃ τοὺς φίλους του.

Ὅσο ἀθόρυβα μπορούσε, σύρθηκε μέχρι τὴ σκηνὴ πού εἶδε νὰ

βάζουν τούς φίλους του μέσα. Ὑπολόγιζε ὅτι στὴν εἴσοδο, θὰ ὑπῆρχε ὅπωςδήποτε κανένας σκοπὸς καὶ σκέφτηκε ὅτι μονάχα ἀπὸ πίσω θὰ μπορούσε νὰ τοὺς βγάλῃ. Εἶχε στὴν τσέπη του ἓναν σουγιά. Τὸν τράβηξε ἔξω καὶ τὸν ἄνοιξε. Σιγὰ - σιγὰ ἔχωσε τὴν ἄκρη τῆς λεπίδας τοῦ σουγιά στὸ πανὶ τῆς σκηνῆς καὶ μὲ ἀθόρυβο τρόπο, ἄρχισε νὰ τὸ σχίζει.

Ὅταν κατάφερε ν' ἀνοίξῃ μιὰ ἀρκετὰ μεγάλη τρύπα, ἔχωσε τὴ μουσούδα του καὶ ἔριξε μιὰ ματιὰ στὸ ἐσωτερικὸ τῆς σκηνῆς. Αὐτὸ ποὺ εἶδε, ἔκανε τὴν καρδιά του νὰ χοροπηδήσῃ σὰν βάτραχος.

— Μάριε — Παναγιώτη — Μάριε, ψιθύρισε.

Τὰ δυὸ παιδιά, ἔστρεψαν τὸ βλέμμα πρὸς τὸ μέρος ποὺ ἄκουσαν τὴ φωνή. Τί ἦταν ὅμως αὐτὸ ποὺ προξένησε τόση κατάπληξι στὸν Τσίτα; Ἀπλούστατα, ἐνῶ περίμενε νὰ δῆ τοὺς φίλους του δεμένους, τοὺς εἶδε νὰ εἶναι λυμένοι καὶ νὰ ἐτοιμάζονται νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ ἀντίσκηνο. Πῶς τὰ εἶχαν καταφέρει ὅμως; Ἀπλούστατα, μὲ τὸ μαγικὸ σύνεργο τοῦ Μάριου.

Τὸ μαγικὸ σύνεργο τοῦ μικροῦ Κυπρίου, ἦταν μιὰ μικροσκοπικὴ λεπίδα, εἰδικῆς κατασκευῆς ποὺ μπορούσε νὰ κόψῃ καὶ

σίδερο ακόμα. Ὁ Μάριος τὴν εἶχε σὲ μιὰ ἐπίσης εἰδικὴ θήκη, χωμένη σὲ μιὰ κρυφὴ τσεπούλα τοῦ παντελονιοῦ του. Ὁ Παναγιώτης, ἔστω καὶ μὲ δεμένα χέρια, κατώρθωσε νὰ βγάλῃ τὴν λεπίδα καὶ νὰ κόψῃ τὰ σχοινιά τοῦ μικροῦ Κυπρίου. Μὲ τὴν σειρά του κι' ὁ μικρὸς Κύπριος ἔκοψε τὰ σχοινιά τοῦ Παναγιώτη.

Τὰ δυὸ παιδιὰ, ἐτοιμάζονταν νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ ἀντίσκηνο, ὅταν ἄκουσαν τὴ συζήτησι τῶν δύο Τουρκοκυπρίων σκοπῶν καὶ περίμεναν νὰ ἡσυχάσουν λίγο τὰ πράγματα καὶ μετὰ νὰ ἐπιχειρήσουν νὰ τὸ σκάσουν. Σ' αὐτὴ τὴ θέσι τοὺς βρῆκε ὁ Τσίτας...

Ὁ Μάριος τοῦ ἔκανε νόημα νὰ μὴν ξαναμιλήσῃ καὶ νὰ συνεχίσῃ ν' ἀνοίγῃ τὴν τρύπα πάνω στὸ καραβόπανο. Ὅταν ἔγινε ἀρκετὴ καὶ χωροῦσε νὰ περάσῃ ἓνα ἀνθρώπινο σῶμα ἀπὸ αὐτὴ, ὁ Τσίτας σταμάτησε. Πρῶτος ὁ Παναγιώτης καὶ μετὰ ὁ Μάριος, βγῆκαν ἔξω. Κύτταξαν δεξιὰ - ἀριστερὰ κι' ἀφου βεβαιώθηκαν ὅτι δὲν τοὺς εἶχε πάρει εἶδησι κανεὶς, ἓνας - ἓνας, ὅσο μπορούσε πιὸ ἀθόρυβα, πήγαινε πίσω ἀπὸ τὸν βράχο ποὺ ἦταν κρυμμένος στὴν ἀρχὴ ὁ Τσίτας.

— Φαντάζομαι τί μούτρα θὰ κάνουν οἱ Τουρκοκύπριοι ὅταν θὰ πᾶνε στὸ ἀντίσκηνο καὶ δὲν μᾶς βροῦνε, εἶπε ὁ Μάριος.

— Θὰ σκάσουν ἀπὸ τὸ κακό τους, πρόστεσε μὲ περηφάνεια ὁ Τσίτας, ποὺ ἀναλογιζόταν ὅτι εἶχε βσηθήσει κι' αὐτὸς ἀρκετὰ στὴν ἀπελευθέρωσι τῶν δύο φίλων του...

Η ΕΚΔΙΚΗΣΗ ΤΟΥ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗ

Ὁλόκληρη ἡ Κύπρος ἦταν ἀναστατωμένη ἀπὸ τὸ νέο τῆς ἀπαγωγῆς τοῦ βασανιστῆ, τοῦ πιὸ μισητοῦ ἀνθρώπου στὸ νησί. Οἱ Κύπριοι πατριῶτες, τὰ παλληκάρια τῆς ΕΟΚΑ καὶ ὅλος γενικὰ ὁ κόσμος ποὺ πολεμοῦσε γιὰ νὰ ἐλευτερώσῃ τὴν πατρίδα του ἀπὸ τὸν ζυγὸ τῆς σκλαβιάς, πανηγύριζαν. Οἱ Ἑγγλέζοι ὅμως, ποὺ εἶχαν χάσει τὸ δεξί τους χέρι, τὸν ἄνθρωπο ποὺ μὲ τὰ φρικτὰ βασανιστήριά του, ἔκαμπτε τὸ ἠθικὸ καὶ τῶν πιὸ γενναίων ακόμα, πᾶσχιζαν πάσῃ θυσίᾳ νὰ τὸν βροῦν καὶ νὰ τὸν ἀποσπάσουν ἀπὸ τὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων ποὺ τὸν εἶχαν ἀπαγάγει.

Ὁ ἴδιος ὁ Κυβερνήτης τοῦ νησιοῦ, μίλησε ἀπὸ τὸ ραδιόφωνο καὶ «κατήγγειλε ὅπως εἶπε στὸν πολιτισμένο κόσμον τὴν ἀπάνθρωπη ἀπαγωγή». Φυσικὰ ὅλοι οἱ Κύπριοι γέλασαν μὲ τὰ λόγια τοῦ Κυβερνήτη καὶ δὲν βρέθηκε οὔτε ἓνας ἄνθρωπος — ἐ-

κτὸς βέβαια ἀπὸ τοὺς συμμάχους τῶν Ἑγγλέζων — τοὺς Τουρκοκυπρίους πού νὰ θεωρήσῃ ἀπάνθρωπη πράξι τὴν ἀπαγωγή τοῦ βασανιστῆ.

Τὸ ἐπόμενο πρωΐ σ' ὅλη τὴν Κύπρο, σὲ πόλεις καὶ χωριά, εἶχαν τοιχοκολλήσει οἱ Ἑγγλέζοι στρατιῶτες, τὴν ἀποκήρυξι τοῦ Διγενῆ τοῦ ἡρωϊκοῦ ἀρχηγοῦ τῆς ΕΟΚΑ. Ὁ Κυβερνήτης, στὴν προκήρυξι αὐτὴ ἔλεγε ὅτι ὁ Διγενὴς εἶχε ἀπαγάγει τὸν βασανιστῆ καὶ ἔδινε ἀρκετὲς χιλιάδες λίρες σ' ὅποιον θὰ παρέδινε ζωντανὸ ἢ πεθαμένο τὸν ἀρχηγὸ τῆς ΕΟΚΑ.

Ὅπως ἦταν ἐπόμενο, αὐτὴ τὴν φορὰ, οἱ Κύπριοι γέλασαν πρὶν πολὺ ἀκόμα καὶ κανένας ἀσφαλῶς, οὔτε κὰν θὰ σκέφτηκε νὰ παραδώσῃ στοὺς κατακτητὲς τὸν ἀρχηγὸ τῶν ἡρωϊκῶν παλληκαριῶν τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ στρατοῦ τῆς ΕΟΚΑ.

Δὲν ἄργησε ὅμως νὰ μαθευτῆ κι' ἓνα θλιβερὸ μαντάτο. Ὁ Κυπριακὸς λαὸς, μάθαινε μὲ λύπη, ὅτι ὁ ἀπάνθρωπος βασανιστῆς τῶν Ἑγγλέζων, εἶχε κατορθώσει νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ τὰ χέρια τῶν πατριωτῶν καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ κοντὰ στὸν Κυβερνήτη. Ὅλοι οἱ Κύπριοι μελαγχόλησαν καὶ ἀναλογίστηκαν πόση μεγάλη θὰ ἔπρεπε νὰ ἦταν ἡ ἐκδίκησι τοῦ βασανιστῆ.

Καὶ δὲν ἔπεσαν καθόλου ἔξω. Ἀνάμεσα στοὺς ὑποπτους πού εἶχαν πιάσει οἱ Ἑγγλέζοι στρατιῶτες, ἦταν καὶ δύο παλληκάρια, πού ἓνας χαφιῆς τὰ μαρτύρησε ὅτι ἀνήκαν στὴν ΕΟΚΑ. Μ' ἓνα κλειστὸ καμιόνι, τὰ μετέφεραν στὴν εἰδικὴ αἴθουσα τῶν βασανιστηρίων, κι' ἐκεῖ, ὁ βασανιστῆς, πού διψοῦσε νὰ πάρῃ ἐκδίκησι, τοὺς περίμενε μ' ἓνα μαστίγιον πού τὸ λένε «ἡ γάτα μὲ τὶς ἑφτὰ οὐρές». Τὸ λένε ἔτσι, γιατί ἔχει ἑφτὰ ἄκρες καὶ σὲ κάθε ἄκρη του, ὑπάρχει ἓνα μικρὸ βαρυδάκι, πού πολλές φορὲς σπάζει καὶ τὰ κόκκαλα αὐτῶν πού τοὺς χτυποῦνε μ' αὐτὸ τὸ μαστίγιον.

Στὸ πρόσωπο τοῦ βασανιστῆ ἦταν ἀποτυπωμένο τὸ μῖσος. Διέταξε νὰ ξεγυμνώσουν τὸ πρῶτο παλληκάρι ἀπὸ τὴ μέση καὶ πάνω καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔδεσε τὰ χέρια σ' ἓναν χαλκὰ πού ἦταν καρφωμένος στὸν τοῖχο, ἄρχισε νὰ τὸν χτυπᾷ μὲ λύσσα.

— Πές μου, τοῦ ἔλεγε, παιοὶ ἦταν αὐτοὶ πού μὲ ἀπήγαγαν. Πές μου, γιατί ἄλλοιῶς θὰ πεθάνης. . .

— Ποτὲ - ποτέ, φώναζε τὸ παλληκάρι τῆς ΕΟΚΑ. Καὶ νὰ ἤξερα δὲν θὰ σοῦ τὸ ἔλεγα. Βάρα, βάρα ὅσο μπορείς. Δὲν σὲ φοβάμαι, οὔτε καὶ θὰ μιλήσω. . .

— Ἐσὺ θὰ μετανοιώσης, ἀπάντησε ὁ βασανιστῆς καὶ ἀνε-

βοκατέβαζε με μεγαλύτερη δύναμι τὸ χέρι ποὺ κρατοῦσε τὸ μα-
στίγιο...

* * *

Ὁ μικρὸς Κύπριος, ἔμαθε γιὰ τὴν ἐκδίκησι τοῦ βασανι-
στή. Ἐμαθε πὼς ὁ ἀπάνθρωπος αὐτὸς Ἑγγλέζος, εἶχε σκοτώ-
σει καὶ τὰ δύο παλληκάρια τῆς ΕΟΚΑ, ἀπὸ τὰ φρικτὰ βασανι-
στήρια ποὺ τοὺς ἔκανε καὶ πῆγε νὰ σκάση ἀπὸ τὴν στενοχώρια
του.

— Τὸν παλιάνθρωπο, ἔλεγε στὸν Παναγιώτη, ἓνα βράδυ
ποὺ ἐτοιμάζονταν νὰ κοιμηθοῦν. Δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσουμε
ἔτσι. Μὲ τὴν λύσσα ποὺ τὸν ἔχει πιάσει, θὰ σκοτώση πολλὰ
παλληκάρια...

Σὲ μιὰ στιγμή, ὅταν εἶχαν φτάσει σ' ἓνα ἀρκετὰ παράμερο σημεῖο...

— Κάτι θα βροῦμε νὰ κάνουμε, ἀπάντησε ὁ Παναγιώτης. Κοιμήσου τώρα, γιατί ἔχεις χλωμιάνει ἀπὸ τὴν ἀϋπνία καὶ βλέπουμε αὔριο.

Τὸ ἄλλο πρωῒ, ὁ Μάριος, κατέβηκε στὴν πόλι γιὰ νὰ ρίξη ἓνα γράμμα στὸ ταχυδρομεῖο. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἔμπαινε μέσα στὸ κτίριο, εἶδε, ἢ μᾶλλον ἀντιλήφθηκε ἓναν εὔσωμο κάπως ἄντρα, νὰ ἔρχεται ἀπὸ πίσω του καὶ νὰ τὸν περιεργάζεται μὲ τρόπο, ἀλλὰ καὶ περίεργα.

Ὁ Μάριος τὸν εἶδε μέσα ἀπὸ τὸ τζάμι τῆς πόρτας. Ἦταν γεροδεμένος, μεσαίου ἀναστήματος καὶ φοροῦσε καπέλλο καὶ μαῦρα ἐφαρμοστὰ γυαλιά. Μὲ λίγα λόγια, ἦταν ὁ τύπος ποὺ μπορεῖ νὰ ὑποψιαστῆς ἀμέσως ὅτι κάτι τὸ πονηρὸ ἔκρυβε ἢ ἐμφάνισί του.

Ὁ μικρὸς Κύπριος δὲν ἔδειξε νὰ ταραχτῆκε διόλου. Προχώρησε ἀμέριμνα πρὸς τὸ μέρος μιᾶς θυρίδας καὶ ὅσο πιὸ φυσικὰ μπορούσε, ἀγόρασε γραμματόσημα.

Ἐριξε τὸ γράμμα στὸ κουτὶ καὶ ἄρχισε νὰ ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὸ κτίριο τοῦ ταχυδρομεῖου. Στὴν ἀρχή, στίς κλεφτὲς ματιὲς πρὸς τὰ πίσω του, δὲν εἶδε τὸν τύπο μὲ τὸ ρεπούμπλικο καὶ τὰ μαῦρα γυαλιὰ νὰ ἔρχεται μαζί του. Σκέφτηκε ὅτι ἴσως νὰ ἦταν τῆς φαντασίας του καὶ πῶς τὸν ὑποψιάστηκε ἄδικα.

— Γιὰ νὰ δοῦμε μέχρι ποῦ θα πάμε ἔτσι, μουρμούρισε μόβιτρίνα ἑνὸς μαγαζιοῦ. εἶδε νὰ καθρεφτίζεται σχεδὸν ἓνα μέτρο πίσω του, ὁ ἄγνωστος μὲ τὸ καπέλλο καὶ τὰ μαῦρα γυαλιά. Ὁ Μάριος πέρασε στὸ ἀπέναντι πεζοδρόμιο. Τὸ ἴδιο ἔκανε μονομιᾶς καὶ ὁ ἄγνωστος. Τάχυνε τὸ βῆμα ὁ μικρὸς Κύπριος — τὸ τάχυνε κι' ὁ ἄγνωστος.

Κατηφόριζαν τώρα τὴν Τουρκικὴ συνοικία τῆς Ἀμμοχώστου. Μπροστὰ ὁ Μάριος, πίσω ὁ ἄγνωστος μὲ τὰ μαῦρα γυαλιά.

— Γιὰ νὰ δοῦμε μέχρι ποῦ θα πάμε ἔτσι, μουρμούρισε ὁ Μάριος καὶ ἀπότομα ἔστριψε σ' ἓνα στενό. Τὸ ἴδιο ἔκανε πάλι καὶ ὁ ὑποπτος τύπος.

Τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς συνοικίας, τοῦ Τουρκομαχαλά, ὅπως τὸν ἔλεγαν, δὲν τὸ ἤξερε καὶ τόσο καλὰ ὁ Μάριος. Ἦταν μέρα ὅμως καὶ δὲν φοβόταν νὰ χαθῆ, ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ πάθῃ τίποτα ἀπὸ τὸν ξένο, γιατί ἡ κίνησι στὸν δρόμο ἦταν ἀρκετὰ μεγάλη.

Σὲ μιὰ στιγμὴ, ὅταν εἶχαν φτάσει σ' ἓνα ἀρκετὰ παράμερο σημεῖο, ὁ Μάριος, κοντοστάθηκε καὶ ἀποφάσισε νὰ ρωτήσῃ τὸν

ἄγνωστο γιατί τὸν εἶχε πάρει ἀπὸ πίσω καὶ νὰ τοῦ ζητήση ἐξηγήσεις.

Ἔκανε λοιπὸν ὅτι ἔφτιαχνε τὸ παπούτσι του καὶ περίμενε. Ὁ ὑπόπτος τύπος, ὅταν ἔφτασε κοντά, πῆγε νὰ τὸν προσπεράσῃ ἀδιάφορα τάχα, ἀλλὰ ὁ μικρὸς Κύπριος τοῦ ἔφραξε τὸν δρόμο.

— Μπορῶ νὰ μάθω γιατί μὲ πήρατε ἀπὸ πίσω; τὸν ρώτησε σὲ τόνο αὐστηρό.

Ὁ ἄγνωστος, θέλησε στὴν ἀρχὴ νὰ διαμαρτυρηθῆ καὶ νὰ προσποιηθῆ τὸν ἀδιάφορο, ἀλλὰ τὸ ὕφος τοῦ Μάριου, δὲν σήκωνε κοροϊδίες καὶ ψέμματα.

— Θέλω - θέλω νὰ σοῦ μιλήσω, ψέλλισε ὁ ξένος.

— Καὶ ποῦ ξέρεις ποιὸς εἶμαι; ξαναρώτησε ὁ μικρὸς Κύπριος.

— Ἔχω ἐντολὴ ἀπὸ τὸν ἀρχηγὸ νὰ σοῦ πῶ κάτι τὸ πολὺ σοβαρὸ, εἶπε ὁ ἄγνωστος.

— Παιὸν ἀρχηγό, ἔκανε μὲ προσποιητὴ ἀθωότητα ὁ Μάριος.

— Δὲν εἶσαι ὁ Μάριος Λοῖζος, ποὺ ἔχεις ἔρθει ἀπὸ τὴν Ἀθήνα; Τοῦ συνταγματάρχη Λοῖζου ὁ γυιός;

Ὁ Μάριος κατάλαβε ὅτι δὲν μπορούσε νὰ δώσῃ ψεύτικη ἀπάντησι. Ἄλλως τε τὸν ἔτρωγε κιόλας ἡ περιέργεια νὰ μάθῃ ποιὸς ἦταν αὐτὸς ὁ μυστηριώδης ξένος ποὺ ἤξερε τόσα πολλὰ γι' αὐτὸν καὶ χωρὶς δισταγμό, ἀπάντησε καταφατικά:

— Ναί, ἐγὼ εἶμαι.

— Ὁ ἀρχηγὸς λέει ὅτι ὑπάρχει τρόπος νὰ σκοτώσουμε τὸν βασανιστὴ, εἶπε ὁ ὑπόπτος μὲ χαμηλωμένη φωνή.

— Πῶς;

— Πρέπει νὰ ἔρθῃς μαζί μου, γιὰ νὰ σοῦ ἐξηγήσω. Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, ἐδῶ στὴ μέση τοῦ δρόμου. Πᾶμε σπίτι μου, δὲν εἶναι μακριά... Θὰ ἔρθῃς;

Ὁ μικρὸς Κύπριος, μπῆκε ἀμέσως στὸ νόημα, ὅτι ὁ ἄγνωστος ἦταν πιὸ ὑπόπτος ἀπ' ὅτι φανταζόταν, ἀλλὰ δὲν μπορούσε νὰ κάνῃ διαφορετικά. Θὰ πῆγαινε μαζί του, γιατί εἶχε καθῆκον νὰ ἀνακαλύψῃ τί ρόλο ἔπαιζε ἐκεῖνος ὁ ἄγνωστος.

— Πᾶμε, εἶπε στὸν ὑπόπτο...

ΠΑΛΗ ΜΕΧΡΙ ΘΑΝΑΤΟΥ

Πράγματι, τὸ σπίτι τοῦ ξένου, δὲν ἦταν καὶ πολὺ μακριά. Ἦταν στὴν ἄκρῃ τοῦ Τουρκομαχαλά, μιὰ ἀπομονωμένη κατοικία.

‘Ο Μικρός Κύπριος χρειαζόταν βοήθεια! Καί οί κύπριοι αγωνιστές ἄρ-
χισαν νά κτυποῦν τίς ἀγγλικές περιπόλους ὅπου τίς ἔβρισκαν...

κία, πού τήν περιτριγύριζε ἕνας ἀρκετὰ μέγας κήπος, γεμάτος πυκνά δέντρα. Ὁ ἄγνωστος, ἄνοιξε τήν σιδερένια πόρτα καί ἔκανε νόημα στόν Μάριο, νά περάσῃ πρῶτος. Τò ἴδιο ἔγινε καί στήν εἴσοδο τοῦ σπιτιοῦ. Ὁ Μικρὸς Κύπριος ἔσφιγγε στή χουφτα του τὸ περιστροφο. Ἦταν ἔτοιμος γιά ὅλα. Δέν ἔπρεπε νά μένη οὔτε δευτερόλεπτο ἤσυχος. Βρισκόταν μέσα στήν φωλιά τοῦ λύκου.

Ὁ ἄγνωστος τὸν ὠδήγησε στὸ σαλόνι.

— Θέλεις νά σοῦ φτιάξω μιὰ σκολλάτα; τὸν ρώτησε.

Ὁ Μάριος κούνησε τὸ κεφάλι ἀρνητικά.

— Σὰς ἀκούω. Τί ἔχετε νά μοῦ πῆτε; εἶπε στόν ἄγνωστο.

— Κατ' ἀρχὴν νά σοῦ συστηθῶ: Λέγομαι Ἰωάννης Βιδάλης. Εἶμαι κι' ἐγὼ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, ἀλλὰ Κύπριος στήν καταγωγή. Ἔμενα στὰ Πατήσια. Εἶμαι καθηγητὴς τῶν Ἀγγλικῶν. Μόλις μὲ χρειάστηκε ἡ πατρίδα ἔδωσα τὸ παρόν. Εἶμαι στὸ ἀρχηγεῖο τῆς ΕΟΚΑ. Μ' ἔστειλε ὁ ἀρχηγὸς νά σοῦ παραδώσω ἕνα σχέδιο μὲ τὸ ὁποῖο νά ἀπαλλαγούμε ἀπὸ τὸν βασανιστή...

Ὅση ὥρα τοῦ μιλοῦσε ὁ ἄγνωστος, ὁ Μάριος ἔλεγε ἀπὸ μέσα του:

— Πὲς ὅτι θές, παλιοψεύτη. Πού μὲ ξέρει ἐμένα ὁ ἀρχηγὸς τῆς ΕΟΚΑ...

— Λοιπὸν ὅπως σοῦ ἔλεγα, συνέχισε ὁ ἄγνωστος θὰ πρέπει νά εἰσχωρήσῃς στὸ Κυβερνεῖο καί νά τὸν σκοτώσῃς...

Ἐνα βογγητὸ ἀκούστηκε ξαφνικὰ καί ὁ ἄγνωστος σταμάτησε ἀπότομα κι' ἔκοψε στή μέση τὴ φράση του. Ὁ Μάριος μετακινήθηκε ἀνίσχυχα στή θέσι του. Ὁ ἄγνωστος προσπάθησε νά τὰ μπαλλώσῃ.

— Θὰ εἶναι ἡ γάτα, δικαιολογήθηκε ἀδέξια. Καί πού λὲς Μάριε, θὰ εἰσχωρήσῃς στὸ Κυβερνεῖο καί θά...

Καί πάλι ὅμως ὁ Ἰωάννης Βιδάλης, ὅπως ἔλεγε ὅτι τὸν λένε, σταμάτησε ἀπότομα, γιὰ τὸ βογγητό, πού αὐτὴ τὴ φορὰ ξανακούστηκε καί πού ἔμοιαζε τώρα σὰν πνιχτὴ φωνή, ἦταν πιὸ δυνατὸ.

— Τὴν παλιόγατα, ἔκανε ὁ Βιδάλης καί προχώρησε πρὸς τὸ διπλανὸ δωμάτιο. Θὰ τὴν βγάλω ἔξω γιὰ τὴν θά μου κἀνὴ καμμιά ζημιὰ...

Ἀθόρυβα, πατώντας στίς μῦτες τῶν παπουτσιῶν του, τὸν ἀκολούθησε ἀπὸ πίσω ὁ Μάριος. Μὲ τὸ ἄνοιγμα τῆς πόρτας τοῦ διπλανοῦ δωματίου, παρὰ λίγο ν' ἀφήσῃ νά τοῦ ξεφύγῃ μιὰ κραυγή. Μιὰ κοπέλλα ἦταν δεμένη πάνω σὲ μιὰ καρέκλα καί μὲ τσιρότα πού εἶχαν μισοξεκολλήσῃ ἦταν σφαλιχτὸ τὸ στόμα τῆς.

Ὁ Μάριος δὲν δίστασε οὔτε δευτερόλεπτο. Μὲ ἕνα πήδημα πού θὰ τὸ ζήλευε καί ἀγριόγατος, χύμηξε πάνω στόν Βιδάλη. Ὁ Βιδάλης, πού στήν ἀρχὴ τὰ ἔχασε, δὲν ἔφερε καμμιά ἀντίστασι καί σωριάστηκε σὰν ἄδειο σακκί, κάτω, συμπαρασύροντας καί τὸν μικρὸ Κύπριο μαζί του. Γρήγορα ὅμως συνήλθε καί τότε, ἔγινε μονομιᾶς σὰν ἐξαγριωμένο θηρίο.

Πετάχτηκε πάνω και ἄρπαξε τὸν Μάριο ἀπὸ τὸν λαιμό. Προσπάθησε νὰ τὸν πνίξη, ἀλλὰ ὁ μικρὸς Κύπριος, κατάφερε νὰ τοῦ δώσει μιὰ δυνατὴ γροθιά στὸ στομάχι καὶ νὰ τὸν πετάξει στὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ δωματίου. Ὁ Βιδάλης μούγκριζε σὰν βῶδι.

Ὁ Μάριος κατάλαβε ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ χάνη καιρό. Πῆγε κοντὰ κι' ἄρχισε νὰ τὸν χτυπᾶ μὲ κλωτσιές καὶ μὲ γροθιές. Ὁ Βιδάλης ἐν τούτοις, δὲν ἦταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ καταθέτουν εὐκόλα τὰ ὄπλα. Ἦταν ἀντίθετα, σκληρόπετσος καὶ ἄντεχε. Μὲ μιὰ ἐπιδέξια κίνησι, μάγκωσε τὸ πόδι τοῦ Μάριο, τὸ ἔστριψε καὶ τὸν ἀνάγκασε νὰ σκάση κάτω σὰν καρπούζι. Ἀμέσως σχεδόν, ἔπεσε ἀπὸ πάνω του καὶ προσπαθοῦσε νὰ ἀχρηστέψη τὸν μικρό, ἀλλὰ τόσο θαυματουργὸ ἀντίπαλό του.

Δὲν ἦταν ὅμως καὶ ὁ Μάριος ἀπὸ τὰ παιδάκια ποὺ κάθονται καὶ τρῶνε ξύλο. Τὸ σῶμα τοῦ μικροῦ Κύπριου, ἦταν γυμνασμένο καὶ ἐξασκημένο. Λειτουργοῦσε μὲ μηχανικὴ ἀκρίβεια καὶ ὁ κάθε μῦς του ἦταν γερὸς σὰν ἀτσάλι. Ξεγλύστρησε σὰ χέλι, μέσα ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Βιδάλη καὶ κατάφερε νὰ σηκωθῆ ὄρθιος.

Τώρα εἶχε σηκωθῆ ὄρθιος κι' ὁ Βιδάλης. Οἱ δύο ἀντίπαλοι, ὕψωσαν τὶς γροθιές κι' ἄρχισαν νὰ χτυπᾶ ὁ ἓνας τὸν ἄλλο μὲ δύναμι. Ὁ Μάριος μὲ ἐπιδεξιότητα πυγμάχου, ἀπέφευγε τὰ χτυπήματα τοῦ Βιδάλη, ἐνῶ συγχρόνως, τὸν φιλοδωροῦσε καὶ μὲ μερικὲς ἀπανωτὲς γροθιές...

Ἡ κοπέλλα ποὺ ἦταν δεμένη στὴν καρέκλα, παρακολουθοῦσε μὲ μάτια ὀρθάνοιχτα ἀπὸ τρόμο, τὴν τρομερὴ ἐκείνη πάλη. Οἱ δύο ἀντίπαλοι, ἔπεφταν καὶ σηκώνονταν σχεδόν δίπλα τῆς καὶ οἱ γροθιές τους σφύριζαν καὶ περνοῦσαν ξυστὰ ἀπὸ τ' αὐτιά τῆς.

Ὁ Μάριος ἄρπαξε ξαφνικὰ ἓνα ξύλινο σκαμνὶ ποὺ βρῆκε μπροστά του καὶ τὸ ἐξακόντισε ἐναντίον τοῦ Βιδάλη. Ὁ τελευταῖος ὅμως, ἔσκυψε καὶ τὸ σκαμνὶ πῆγε κι' ἔσκασε μὲ κρότο πάνω στὰ τζάμια τοῦ παραθύρου καὶ τὰ κατέβασε ὅλα κάτω. Μὲ μιὰ βουτιά ὁ Βιδάλης, ἔπεσε πάνω στὸν Μάριο καὶ οἱ δύο ἀντίπαλοι, ξανακυλίστηκαν στὸ πάτωμα.

Οἱ ἀναπνοές τους, ἔβγαιναν κοφτὲς καὶ κουρασμένες. Τὰ μάτια τους, πετοῦσαν φλόγες μίσους καὶ τὰ χέρια τους, προσπαθοῦσαν νὰ συντομέψουν τὴν πάλη, βγάζοντας νὸκ - ἄουτ, ὁ ἓνας τὸν ἄλλον. Μὲ ἓνα ἀεροπλανικὸ κόλπο ὁ Βιδάλης, πέταξε ἀπὸ

πάνω του τὸν μικρὸ Κύπριο καὶ τὸν ἔστειλε νὰ προσγειωθῆ σχεδὸν δίπλα στὸ δεμένο κορίτσι. Ἀμέσως, μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα ὁ Βιδάλης, ἔχωσε τὸ χέρι στὴν τσέπη καὶ ὅταν τὸ ξανάβγαλε, κρατοῦσε ἓνα σουγιά μὲ λαμπερὴ κοφτερὴ λάμα, ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἀνοίγουν αὐτόματα, μὲ ἐλατήριο.

Ἐτρεξε ἐναντίον τοῦ Μάριου κι' ἐτοιμάστηκε νὰ τὸν καρφώσῃ στὸ μέρος τῆς καρδιάς του, ἀλλὰ ὁ μικρὸς Κύπριος ποὺ εἶχε συνέλθει στὸ μεταξύ τραβήχτηκε ἀπότομα καὶ διέφυγε τὸ θανατηφόρο χτύπημα. Ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Βιδάλη, ἔτρεχαν ἀφροὶ λύσσας τώρα. Δὲν μπορούσε νὰ τὸ χωνέψῃ, ὅτι ἓνα τόσο μικρὸ παιδί, θὰ τὸν ἔβαζε σὲ τόσο κόπο.

Ἦρμησε ξανὰ ἐναντίον τοῦ Μάριου, ἀλλὰ αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Μικρὸς Κύπριος, κρατοῦσε κι' αὐτὸς στὸ χέρι τὸ ὄπλο του καὶ χωρὶς νὰ διστάσῃ, πάτησε δυὸ φορές συνέχεια τὴν σκανδάλη. Οἱ δύο πυροβολισμοί, ἀντήχησαν τρομαχτικὰ μέσα στὸ δωμάτιο καὶ ὁ Βιδάλης ποὺ τίς δέχτηκε κατάστηθα, τινάχτηκε γιὰ μιὰ στιγμή, σὰ νὰ τὸν δάγκωσε φίδι φαρμακερό, ἀπλωσε τὰ χέρια λὲς

Μετὰ τὴν ἀπαγωγὴ τοῦ βασανιστῆ, οἱ ἄγγλοι προέβησαν...

καὶ ἤθελε νὰ ἀρπαχτῆ ἀπὸ κάποιο ἀόρατο στήριγμα — ἄφησε τὸν σουγιά νὰ φύγη ἀπὸ τὸ χέρι του καὶ μετὰ, ἔπεσε μὲ τὰ μούτρα πάνω στὸ πάτωμα.

ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Μὲ τὸν σουγιά τοῦ Βιδάλη ὁ Μάριος, ἔλυσε τὰ δεσμὰ τῆς κοπέλλας, ξεκόλλησε μὲ προσοχὴ τὸν λευκοπλάστη καὶ μετὰ, χωρὶς νὰ τῆς πῆ ἢ νὰ τοῦ πῆ κουβέντα, τὴν ἄρπαξε καὶ τὴν συμπαρέσυρε μαζί του, ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Τὸ μόνο ποῦ τῆς εἶπε ὅταν ἔφτασαν κοντὰ στὴν σιδερένια ἐξώπορτα, ἦταν:

— Πρέπει νὰ βιαστοῦμε γιατί κινδυνεύουμε. . .

Σταμάτησαν νὰ πάρουν ἀναπνοή, ἀφοῦ εἶχαν ἀπομακρυνθῆ ἀρκετὰ ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Βιδάλη. Ἡ κοπέλλα, δὲν θὰ ἦταν παραπάνω ἀπὸ δέκα τεσσάρω χρονῶν. Ἦταν ἀρκετὰ ὄμορφη καὶ φαινόταν γενναῖο καὶ δυναμικὸ κορίτσι.

— Σοῦ φέρνω χαιρετίσματα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα, Μάριε, ἦταν ἡ πρώτη της κουβέντα.

— Πῶς ξέρεις τ' ὄνομα μου; τὴν ρώτησε γεμάτος περιέργεια.

— Ξέχασα νὰ σοῦ συστηθῶ, ἀπάντησε ἡ κοπέλλα. Λέγομαι Ἑλλη Σιγανοῦ. Ὁ πατέρας μου εἶναι φίλος τοῦ πατέρα σου. Εἶναι δημοσιογράφος σὲ μιὰ μεγάλη Ἀθηναϊκὴ ἐφημερίδα. Δὲν μὲ θυμάσαι;

Ἀμέσως τὴ θυμήθηκε τότε ὁ Μάριος, τὴν Ἑλλη. Ἦταν τόση δὲ ὅταν τὴν εἶχε δῆ γιὰ τελευταία φορά. Ὅταν ἦταν μικροὶ εἶχαν παίξει πολλές φορές μαζί. Ἐνα διάστημα μάλιστα τὰ σπίτια τους ἦταν δίπλα - δίπλα. Μετὰ ὁ πατέρας τῆς Ἑλλης πῆγε γιὰ κάμποσο καιρὸ στὴν Ἀμερικὴ γιὰ δουλειὲς τῆς ἐφημερίδας καὶ πῆρε μαζί καὶ τὴν οἰκογένειά του.

Τότε χώρισαν κι' ὁ Μάριος μὲ τὴν Ἑλλη.

— Ἔμαθε ὁ πατέρας μου κάτι τὸ πολὺ σοβαρὸ — χωρὶς νὰ τὸ θέλη ἄκουσε μιὰ συζήτησι — συνέχισε ἡ Ἑλλη — ποῦ ἀφοροῦσε ἐσένα. Οἱ πράκτορες τῶν Ἑγγλέζων, ἀνεκάλυψαν ποιὸς εἶσαι καὶ ἐτοιμάζονται νὰ κάνουν κακὸ σὲ σένα, τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου. Κατῶρθωσε ὁ πατέρας μου, νὰ μάθη ἀπὸ τὴν μητέρα σου, ποῦ ἦσουν, κι' ἀφοῦ τὴν διαβεβαίωσε ὅτι δὲν θὰ φανέρωνε σὲ κανένα τὸ μυστικὸ σου, μ' ἔστειλε ἐμένα γιὰ νὰ σὲ προειδοποιήσω.

— Καὶ τὸν Βιδάλη, ποῦ τὸν συνάντησες; ρώτησε ὁ Μάριος. Πῶς σὲ ἀνεκάλυψε;

— Ταξιδεύαμε μαζί. Φαίνεται ὅτι μὲ παρακολουθεῖ ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Μοῦ παρουσιάστηκε σὰν ἄνθρωπος τῆς ΕΟΚΑ. Φυσικὰ ἐγὼ δὲν τὸν πίστεψα καὶ οὔτε φανέρωσα τίποτα, ἀλλὰ μὲ ἀπήγαγε μόλις φτάσαμε στὴν Ἀμμόχωστο γιὰ νὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ τοῦ πῶ τὸν ἀληθινὸ λόγον τοῦ ἐρχομοῦ μου στὴν Κύπρο.

— Καὶ πῶς μὲ βρήκες ἐμένα;

— Εἶχα μιὰ φωτογραφία σου, ποῦ μοῦ εἶχε δώσει ἡ μητέρα σου γιὰ νὰ σὲ γνωρίσω καὶ μοῦ τὴν πῆρε.

— Εἶχες τίποτ' ἄλλα χαρτιὰ πάνω σου; τὴν ξαναρώτησε ὁ Μάριος.

— Ὅχι, μονάχα τὸ διαβατήριό μου, ἀλλὰ αὐτὸ τὸ ἔχω στὴν τσάντα μου καὶ τὴν ἄφησα στὸ δωμάτιο τοῦ ξενοδοχείου ποῦ ἐπιασα μόλις ἔφτασα...

— Λοιπὸν, Ἕλλη, καλῶς ἦρθες στὴν Κύπρο. Πάμε τώρα νὰ γνωρίσῃς τὸν Παναγιώτη καὶ τὸν Τσίτα. Σὲ χρειαζόμαστε. Ἦσουν ἀπαραίτητη γιὰ τὴν παρέα μας...

Τὰ μάτια τῆς κοπέλλας ἐλάφιζαν.

— Ἀλήθεια λές; Νομίζεις ὅτι θὰ μπορῶ νὰ φανῶ χρήσιμη στὸν ἀγῶνα σας;

— Καὶ βέβαια, τῆς εἶπε ὁ Μάριος. Ὅλοι μποροῦν νὰ βοηθήσουν.

— Μπορῶ, εἶπε ἡ Ἕλλη, σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ Μικροῦ Κυπρίου. Ἀπὸ τότε ποῦ ἄρχισε ὁ ἀγῶνας στὴν Κύπρο, ζοῦσα μὲ τὸ ὄνειρο νὰ ἔλθω νὰ πολεμήσω κοντὰ στὰ ἀδέλφια μου. Μὰ ὄχι μονάχα ἐγώ. Ὅλες οἱ φίλες μου. Ὅλες οἱ συμμαθήτριες μου, ἔχουν τὸ ἴδιο ὄνειρο, τὴν ἴδια ἐπιθυμία: νὰ βοηθήσουν τὸν ἀγῶνα τῆς Κύπρου...

— Πρὸς τὸ παρόν, εἶπε γελώντας ὁ Μάριος, ἔχουμε ἐσένα. Καὶ ἀπὸ ὅτι βλέπω, ἀξίζεις γιὰ πολλές!...

— Μὴν μὲ κοροϊδεύεις, εἶπε ἡ Ἕλλη κοκκινίζοντας.

— Δὲν σὲ κοροϊδεύω Ἕλλη, εἶπε ὁ Μάριος, σφίγγοντάς της τὸ χέρι. Ξέρω πόσο ὁ ἀγῶνας μας βρίσκει ἀνταπόκρισι στὰ νιάτα τῆς Ἑλλάδος, στὰ ἀδέλφια μας. Καὶ ὅπως σοῦ εἶπα, θὰ δῆς πόσο σὲ χρειάζεται ἡ παρέα μας. Μὰ τώρα πάμε. Βιάζομαι νὰ γνωρίσῃς τὴ θεία μου, ποῦ θὰ εὐχαριστηθῇ μαθαίνοντας νέα ἀπὸ τὴν Ἀθήνα...

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΥΠΡΙΟΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗ

Ἡ θεία Πανωραία, ἔκανε σὰν τρελλή ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς, μόλις τῆς σύστησε ὁ Μάριος τὴν Ἑλλη.

— Καλῶς τὴν κοπέλλα μου — τῆς ἔλεγε καὶ τῆς ξανάλεγε. Τί νέα μᾶς φέρνεις ἀπὸ τὴν Ἀθήνα; Τί κάνει ἡ ἀδελφή μου; Πές μας - πές μας τὰ ὅλα...

— Ἄφησε τὴν κοπέλλα νὰ πάρη ἀναπνοὴ καλὴ μητέρα, ἔκανε ντροπιασμένος ὁ Παναγιώτης, ἀπὸ τὴν ἀκατάσχετη φλυαρία τῆς μάνας του, ἀλλὰ ἡ Ἑλλη τὸν διαβεβαίωσε ὅτι τὴν εὐχαριστοῦσε αὐτὴ ἡ συζήτησι. Ἔτσι, ἓνα νέο πρόσωπο προστέθηκε στὴν παρέα τοῦ Μικροῦ Κυπρίου. Ἐνα πρόσωπο, ποὺ ἦταν γραφτὸ νὰ παίξῃ ἓναν σπουδαῖο ρόλο, στὴν ἐπόμενη περιπέτεια τοῦ Μάριου, μιὰ περιπέτεια ποὺ παρὰ λίγο νὰ τοῦ στοιχίσῃ πολὺ ἀκριβά. Ἄς δοῦμε, ὅμως, μὲ τὴν σειρά τί ἔγινε κατόπιν καὶ πῶς συνέβηκαν τὰ διάφορα γεγονότα.

Ὁ Μάριος μετὰ τὸν ἐρχομὸ τῆς Ἑλλῆς καὶ τὴν προειδοποίησι ποὺ τοῦ ἔκανε, λάβαινε τὰ μέτρα του. Κυκλοφοροῦσε μὲ

Ἄκόμη καὶ οἱ τοῖχοι μιλοῦν... Ἔχουν καλυφθῆ μὲ τὰ συνθήματα τοῦ Κυπριακοῦ ἀγῶνος: «Ζήτω ἡ Ἐνωσις» κ.λ.π.

προφύλαξι καὶ δὲν πήγαινε σὲ μέρη ποὺ θὰ τὸν ἀναγνώριζαν.

Μιὰ μέρα, εἶχαν περάσει περίπου τρεῖς-τέσσερις βδομάδες ἀπὸ τότε ποὺ εἶχε ἔρθει ἡ Ἑλλη, πῆρε ἓνα μυστηριώδη τηλεφώνημα. Ὁ ταγματάρχης «Χ», ὁ σύνδεσμός του μὲ τὴν ΕΟΚΑ, τοῦ εἶπε ὅτι ἦταν μεγάλη ἀνάγκη νὰ τὸν συναντοῦσε, σ' ἓνα καφε-νεδάκι κοντὰ στὸ λιμάνι.

Ὁ ταγματάρχης «Χ» τοῦ εἶπε ὅτι σύντομα θὰ τὸν χρειαζόταν γιὰ ἓνα μεγάλο σαμποτάζ καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι σὲ διαρκῆ ἐπαφῆ μαζί του. Χώρισαν καὶ πῆραν διαφορετικὴ κατεύθυν-σιν ὁ καθένας.

Ὁ μικρὸς Κύπριος δὲν εἶχε προχωρήσει οὔτε διακόσια μέτρα, ὅταν ἄκουσε ἓνα αὐτοκίνητο νὰ φρενάρη ἀπότομα πίσω του. Ἀπὸ ἔνστικτο, γύρισε τὸ κεφάλι καὶ αὐτὸ ποὺ εἶχε ὑποψιασθῆ ἦταν. Τὸ αὐτοκίνητο, ἦταν τῆς Ἀγγλικῆς ἀστυνομίας. Στὸ πίσω κάθισμα καθόταν κάποιος ποὺ εἶχε χωμένο τὸ πρόσωπό του, στὸν γυακὰ τοῦ σακκακιοῦ του. Ἀπὸ τὴν πόρτα ποὺ ἄνοιξε μπροστά, κατέβηκε ἓνας ἀστυνομικὸς καὶ χωρὶς καθυστέρησι, ἔτρεξε πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μάριου. Ὁ Μάριος, ποὺ εἶδε τότε τὸν ἀστυνομικὸ νὰ τρέχη, τὸ ἔβαλε στὰ πόδια. Μιά καὶ δυὸ λοιπόν, προτοῦ ἀκόμα πλησιάσῃ ἀρκετὰ κοντὰ ὁ ἀστυνομικὸς, ὁ μικρὸς Κύπριος, σὰν ἀστραπή, χύθηκε πρὸς τὴν ἀντίθετη διεύθυνσι κι' ἄρχισε νὰ τρέχη σὰν ζαρκάδι.

Ὁ ἀστυνομικὸς, μπῆκε στ' αὐτοκίνητο ποὺ ξεκίνησε ἀμέσως καὶ πῆρε ἀπὸ πίσω τὸν Μάριο. Ἡ κίνησι ἦταν ἀρκετὰ μεγάλη, ὁ κόσμος πολὺς καὶ οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν τολμοῦσαν νὰ πυροβολήσουν μήπως χτυπήσουν κανένα ἀνύποπτο διαβάτη.

Ὁ Μάριος ἤθελε νὰ ἐκμεταλλευθῆ αὐτὸ τὸ γεγονὸς καὶ χώθηκε ἀνάμεσα στὸν κόσμο ποὺ πλημμύριζε τὴν ἀγορά. Οἱ ἀστυνομικοὶ, ποὺ κατάλαβαν ὅτι δὲν γινόταν τίποτα μὲ τ' αὐτοκίνητο, τὸ ἄφησαν σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ ἄρχισαν νὰ τρέχουν πίσω ἀπὸ τὸν Μικρὸ Κύπριο μὲ τὰ πόδια. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ καθόταν στὸ πίσω κάθισμα, ἔμεινε μέσα. Δὲν κατέβηκε.

Ὁ Μικρὸς Κύπριος, ἄνοιγε δρόμο δύσκολα ἀνάμεσα στὸ πλῆθος. Οἱ διώκτες του, ὅλο καὶ πλησίαζαν περισσότερο. Ἐνας ἀπὸ τοὺς ἀστυνομικοὺς, ὅταν σὲ μιὰ στιγμή εἶδε τὸν Μάριο νὰ ἀπομακρύνεται ἀρκετὰ, ἐνῶ αὐτοὶ προχωροῦσαν μὲ δυσκολία — λὲς καὶ τὸ ἔκαναν ἐξ' ἐπίτηδες οἱ ἄνθρωποι καὶ τοὺς καθυστεροῦσαν — ἔβγαλε μιὰ σφυρίχτρα κι' ἄρχισε νὰ σφυρίζη δυνατά.

Τὰ σφυρίγματα, δημιούργησαν ἕναν μικρὸ πανικό. Ὁ κόσμος, τὸ ἔβαλε στὰ πόδια καὶ ἡ ἀγορὰ σὲ λίγο κόντευε ν' ἀδειάσει. Ὁ Μάριος διέτρεχε τώρα, περισσότερο κίνδυνο. Μὲ ὅση δύναμι εἶχε, ἄρχισε νὰ τρέχη. Βγῆκε ἀπὸ τὸ κτίριο τῆς ἀγορᾶς καὶ πῆρε ἕνα στενὸ δρομάκι. Τὸ τρέξιμό του, ἀντηχοῦσε πάνω στὸ καλντερίμι τοῦ δρόμου. Ὁ ἀστυνομικὸς συνεχῶς σφύριζε.

Σὲ λίγο, ἐνῶ ὁ Μάριος βρέθηκε ἄθελά του σ' ἕνα μικρὸ ἀδιέξοδο δρόμο, εἶδε νὰ τὸν περικυκλώνουν ἀμέτρητοι ἀστυνομικοί. Ἔμοιαζε σὰν κυνηγημένο ἀγρίμι ποὺ εἶχε πιασθῆ στὴν φάκα. Κύτταξε δεξιά - ἀριστερὰ μήπως βρῆ κανένα τρόπο διαφυγῆς, ἀλλὰ τοῦ κάκου. Δὲν ὑπῆρχε διέξοδος ἀπὸ πουθενά.

Στὸ μεταξὺ οἱ ἀστυνομικοί, μὲ τὰ ὅπλα στὸ χέρι, ὅλο καὶ στένευαν πιὸ πολὺ τὸν κλοιὸ γύρω του. Ὁ Μάριος, ἀφοῦ εἶδε ὅτι δὲν ὑπῆρχε καμμιά ἐλπίδα, στάθηκε ἀκίνητος καὶ περίμενε νὰ τὸν πιάσουν. Στεκόταν ἀγέρωχος καὶ ἀτρόμητος, χωρὶς νὰ φοβᾶται διόλου. Στὸ πρόσωπό του, δὲν ἔβλεπες μιὰ ζαρωματιὰ φόβου. Περίμενε μὲ ψυχραιμία τὴ σύλληψί του.

Ἐνας - δυὸ ἀστυνομικοὶ μ' ἕνα πήδημα βρέθηκαν δίπλα του καὶ ὁ ἕνας ἀπὸ αὐτοὺς τοῦ πέρασε ἕνα ζευγάρι χειροπέδες.

— Πάμε, τοῦ εἶπε. Σὲ περιμένουν...

Τὸν ὠδήγησαν κοντὰ στὸ σταματημένο αὐτοκίνητο. Ὄταν ἔφτασαν δίπλα, ἡ πίσω πόρτα ἀνοίξε καὶ ἕνα γνώριμο γιὰ τὸν Μάριο πρόσωπο φάνηκε στὸ ἀνοιγμα — ὁ μικρὸς Κύπριος ἄθελά του, ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγη μιὰ κραυγὴ ἐκπλήξεως. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἀνοίξε τὴν πόρτα, ἦταν ὁ βασανιστής.

— Περάστε, ἔκανε εἰρωνικὰ στὸν Μάριο. Ἐπὶ τέλους σὲ ξαναβλέπουμε...

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΚΥΠΡΙΟΣ ΣΤΑ ΝΕΪΧΙΑ ΤΟΥ ΒΑΣΑΝΙΣΤΗ

Ὁ Μάριος δὲν περίμενε ποτὲ μιὰ τέτοια συνάντησι. Φυσικά, μιὰ καὶ ἐξακολουθοῦσε νὰ βρίσκεται καὶ νὰ μάχεται στὴν Κύπρο ἔπρεπε νὰ τὰ περιμένῃ ὅλα. Μὲ ὅσες δυνάμεις τοῦ εἶχαν ἀπομείνει, ὕστερα ἀπὸ τὴν συγκίνησι τοῦ κυνηγητοῦ καὶ τῆς συλλήψεώς του, κατάφερε νὰ ὑπερνικήσῃ τὸν φόβο καὶ μ' ἕνα χαμόγελο αὐτοκυριαρχίας, ἀπάντησε εἰρωνικὰ στὸν βασανιστή:

— Χαίρομαι κι' ἐγώ, γιὰ τὴν συνάντησί μας αὐτή. Ἐλπίζω αὐτὴ τὴ φορὰ νὰ μείνουμε περισσότερη ὥρα μαζί.

— Τί ἐννοεῖς; ρώτησε ὁ βασανιστής. Μήπως ἐλπίζεις ὅτι

τὰ σκυλιὰ οἱ φίλοι σου, θὰ μπορέσουν νὰ σὲ ἐλευτερώσουν; Μιὰ τέτοια ἰδέα, πρέπει νὰ τὴν βγάλης ἀπὸ τὸ μυαλό σου.

Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ βασανιστῆ, μὲ τὸν Μικρὸ Κύπριο, αἰχμάλωτο, μέσα, ξέκίνησε. Οἱ δύο μοτοσυκλεττιστὲς ποὺ πήγαιναν μπροστά, ἄνοιγαν δρόμο μὲ τὶς σειρήνες τους. Ὁ κόσμος, ποὺ ἦταν ἐκείνη τὴν ὥρα στὸν δρόμο, ἀνέβαινε πάνω στὰ πεζοδρόμια καὶ μὲ βουρκωμένα μάτια καὶ μὲ χεῖλια σφιγμένα ἀπὸ μῖσος, παρακολουθοῦσαν τὸ Ἑγγλέζικο αὐτοκίνητο νὰ τρέχη σὰν

Ὁ Μικρὸς Κύπριος στὰ χέρια τους. Ἄλλὰ γιὰ πόσο; δαιμονισμένο. Οἱ περισσότεροι, κουνούσαν τὰ κεφάλια μὲ ἀπόγνωσι.

— Ποιὸς ξέρει τί νὰ σκάρωσαν πάλι οἱ κατακτητὲς, μωρμούριζαν καὶ προχωροῦσαν σκεφτικοί, ἐνῶ οἱ γριουῦλες ἔκαναν τὸν

σταυρό τους λές και ήθελαν να διώξουν κανένα κακό πνεύμα.

Για μιὰ στιγμή, παρά λίγο ή εύχη του Μικρού Κύπριου, δηλαδή να έλευθερωθῆ από τὰ νύχια του βασανιστή, κόντεψε να πιάσει. Ὁ κόσμος που είχε παρακολουθήσει τὴ σύλληψί του, διέδωσε γρήγορα τὸ νέο και τὸ νέο αυτό, ἔφτασε μέχρι τ' αὐτιά μιᾶς μικρῆς ομάδας τῆς ΕΟΚΑ, που ἦταν μαζεμένοι οἱ ἄντρες τῆς σ' ἓνα σπίτι και ἔτοιμάζονταν να κάνουν ἓνα σαμποτάζ.

Οἱ περισσότεροι από αὐτοὺς που ἤξεραν, ἢ που εἶχαν ἀκούσει για τὰ κατορθώματα του Μικρού Κύπριου, και που ὁ ἀρχηγός τους, από τὶς περιγραφές που του εἶχαν δώσει, κατάλαβε ὅτι ὁ νεαρός που εἶχαν πιάσει οἱ Ἑγγλέζοι κοντὰ στὴν ἀγορὰ δὲν ἦταν ἄλλος από τὸ ἡρωϊκὸ Ἑλληνόπουλο, πρόσταξε τοὺς ἄντρες του να ἔτοιμαστούν.

— Πρέπει να τὸν σώσουμε. Εἶναι από τοὺς πιὸ πολύτιμους συνεργάτες μας, εἶπε. Ὅπωςδήποτε δὲν θὰ γλυτώσει από τὰ χέρια τῶν Ἑγγλέζων. Τὸν ἔχουν ἄχτι για ὅτι τοὺς ἔκανε...

Τὰ παλληκάρια τῆς ΕΟΚΑ, δὲν περίμεναν ν' ἀκούσουν τίποτ' ἄλλο. Πετάχτηκαν ὄρθιοι. Ἐλεγξαν τὰ ὅπλα τους και χύθηκαν σὰν ἀστραπὴ στὸν δρόμο. Ὅπως τοὺς εἶχε καθοδηγήσει ὁ ἀρχηγός τους, θὰ ἔστηναν παγίδα στὸ αὐτοκίνητο του βασανιστή και βιάζονταν να φτάσουν πρῶτοι στὸ μέρος ἀπ' ὅπου θὰ περνοῦσε.

Ἀνέβηκαν δύο από αὐτούς, πάνω σὲ μιὰ μοτοσυκλέττα και μὲ ὄση ταχύτητα τοὺς ἐπέτρεπε ἢ μηχανή τῆς, ἔτρεξαν για να προλάβουν να εἶναι πιὸ μπροστὰ στὸ σημεῖο που θὰ ἔστηναν τὴν παγίδα τους.

Τὸ σημεῖο αὐτό, ἦταν μιὰ στροφή στὸν δρόμο που ὡδηγοῦσε στὸ Κυβερνητικὸ μέγαρο. Ἀκριβῶς πίσω από τὸ μέγαρο, ὑπῆρχε ἓνα παλιὸ φρούριο, από τὴν ἐποχὴ που οἱ Φράγκοι, δηλαδή οἱ Γάλλοι, Ἑνετοί, Γερμανοὶ κ.τ.λ. εἶχαν στὴν κατοχὴ του τὴν Κύπρο. Σ' αὐτὸ τὸ φρούριο, που συγκοινωνοῦσε μὲ τὸ μέγαρο του Κυβερνήτη μὲ μιὰ μεγάλη αὐλή, τὸ χρησιμοποιοῦσαν οἱ Ἑγγλέζοι για να φυλακίζουν τοὺς ἐπικίνδυνους ἀγωνιστὲς τῆς ΕΟΚΑ.

Ἦταν τὸ βασίλειο του βασανιστή. Στους ὑγροὺς τοίχους τους του, δὲν ἔσταζε πιά μονάχα νερό, ἀλλὰ και αἷμα. Ἦταν τὸ αἷμα τῶν παλληκαριῶν που ἔπεφταν στὰ νύχια του βασανιστή και που τὰ περισσότερα ἄφηναν τὴν τελευταία τους πνοὴ ἐκεῖ —

γιατί προτιμοῦσαν νὰ μὴν ἀνοίξουν τὸ στόμα καὶ νὰ προδώσουν τοὺς ἄλλους συναδέλφους τους καὶ πέθαιναν μὲ φριχτὰ καὶ ἀπάνθρωπα βασανιστήρια.

Ἄς δοῦμε ὅμως τώρα, τί θὰ γινόταν μὲ τὴν παγίδα ποὺ θὰ ἔστηναν τὰ παλληκάρια τῆς ΕΟΚΑ, γιὰ νὰ σταματήσουν τὸ αὐτοκίνητο τοῦ βασανιστῆ καὶ νὰ ἐλευθερώσουν ἀπὸ τὰ νύχια του, τὸν ἥρωϊκὸ Μικρὸ Κύπριο.

Τὰ δυὸ παλληκάρια, σταμάτησαν κι' ἔκρυσαν τὴν μηχανή τους, πίσω ἀπὸ μιὰ μάντρα. Ἐκεῖ στὴν στροφή, ὑπῆρχαν τρία - τέσσαρα βαρέλια σιδερένια, βαμένα ἄσπρα, ποὺ τὰ εἶχαν τοποθετημένα οἱ Ἑγγλέζοι γιὰ νὰ βλέπουν οἱ ὁδηγοὶ ἀπὸ μακρὰ καὶ νὰ παίρνουν τὴν στροφή πιὸ προσεχτικά.

Τὰ δυὸ παλληκάρια, θὰ σημάδευαν τοὺς ὁδηγοὺς τῶν μοτοσυκλετῶν, ποὺ θὰ προπορεύονταν. Μόλις ἔπεφταν αὐτοὶ κάτω, τὸ αὐτοκίνητο τοῦ βασανιστῆ, τὸ πιὸ πιθανὸ ἦταν νὰ σταματήσει γιὰ νὰ δῆ τί συμβαίνει. Τότε οἱ δύο νέοι, μόλις θὰ φρενάριζε τὸ αὐτοκίνητο, θὰ πηδοῦσαν κοντὰ, θὰ σκότωναν τὸν ὁδηγὸ καὶ τὸν συνοδηγὸ καὶ θὰ τὸ ἔπαιρναν καὶ θὰ ἔφευγαν ὅπως ἦταν — μαζί μὲ τὸ πολύτιμο φορτίο του: Μὲ τὸν Μικρὸ Κύπριο καὶ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν εἶχε συλλάβει, χωρὶς νὰ ξέρουν ἀσφαλῶς ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτός, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν πιὸ μισητὸ ἄνθρωπο τῆς Κύπρου — τὸν αἰμοδιψῆ καὶ ἀπάνθρωπο βασανιστῆ.

Κρύφτηκαν πίσω ἀπὸ τὰ βαρέλια, ἔβγαλαν τὰ ὅπλα τους, τὰ ὥπλισαν καὶ περίμεναν. Οἱ καρδιές τους χτυποῦσαν δυνατὰ λές καὶ θὰ ξεκολλοῦσαν ἀπὸ τὴν θέσι τους, ἐνῶ μὲ τὰ μάτια, ἔτρωγαν κυριολεκτικὰ τὴν πλευρὰ τοῦ δρόμου, ἀπ' ὅπου φαινόταν νὰ ἔρχεται τὸ αὐτοκίνητο.

Δὲν ἔπρεπε νὰ ἀστοχήσουν. Τὸ παραμικρὸ λάθος, θὰ ἦταν μοιραῖο, καὶ γι' αὐτοὺς καὶ γιὰ τὸν Μικρὸ Κύπριο. Ἐπρεπε νὰ προσέξουν, ὅσο μπορούσαν...

Ἀπὸ μακρὰ, ἀκούστηκε ὁ ἦχος τῆς σειρήνας τῶν μοτοσυκλετῶν, ποὺ προπορεύονταν κι' ἄνοιγαν δρόμο. Τὰ δυὸ παλληκάρια τῆς ΕΟΚΑ, ἀλληλοκυτάχτηκαν. Εἶχε φτάσει ἡ στιγμή γιὰ νὰ δράσουν. Ἐσφισαν τὰ ὅπλα στὶς χοῦφτες τους καὶ μὲ ἀγωνία, περίμεναν...

Τὰ δυὸ παλληκάρια, μόλις οἱ μοτοσυκλεττές, φάνηκαν ἀρκετὰ κοντὰ τους, σήκωσαν τὰ ὅπλα, σημάδεψαν καὶ πίεσαν σχεδὸν συγχρόνως τὶς σκανδάλες. Ὁ κρότος τῶν ἐξατμίσεων καὶ τῶν

δύο μοτοσυκλεττών, ἔπνιξε τὸν κρότο ἀπὸ τὴν ἐκπυρσοκρότησι τῶν ὄπλων.

Ἦταν ὅμως ἄτυχα τὰ παλληκάρια. Ἡ μιὰ μονάχα σφαίρα βρῆκε τὸν στόχο της. Ἡ ἄλλη, ἔφυγε μακρὰ καὶ χάθηκε στὸν ἀέρα. Αὐτὴ πάντως ποὺ πέτυχε στὸν προορισμό της ἔκανε καλὴ δουλειά. Ξάπλωσε μονομιᾶς κάτω τὸν μοτοσυκλεττιστή.

Ἡ μηχανή, ἀναποδογύρισε, ἔκανε μερικὲς στροφές πάνω στὸν δρόμο καὶ μετὰ ἔμεινε πεσμένη, ἐνῶ οἱ ρόδες της, χωρὶς νὰ ἀκουμποῦν πουθενά, ἐξακολουθοῦσαν νὰ γυρίζουν. Ὁ ἴδιος ὁ μοτοσυκλεττιστής, ἦταν ἀκίνητος μπρούμυτα, πάνω στὴν ἀσφαλτο.

Ὁ ἄλλος μοτοσυκλεττιστής καὶ τ' αὐτοκίνητο τοῦ βασανιστῆ, σταμάτησαν μονομιᾶς. Οἱ Ἑγγλέζοι ἀστυνομικοί, πετάχτηκαν ἔξω καὶ ἄρχισαν νὰ πυροβολοῦν πρὸς τὸ μέρος ποὺ κρύβονταν τὰ δυὸ παλληκάρια τῆς ΕΟΚΑ. Ὁ Μικρὸς Κύπριος, παρακολουθοῦσε μὲ χαρὰ τὴν συμπλοκή. Καταλάβαινε ὅτι ὅλα αὐτά, γίνονταν γι' αὐτὸ καὶ πίστευε πῶς τελικὰ θὰ τὸν ἐλευτέρωναν.

Ἦταν ἀνίκανος ὅμως γιὰ τὴν ὥρα νὰ προσφέρῃ καμμιά οὐσιαστικὴ βοήθεια. Δυὸ γερὲς χειροπέδες τοῦ ἔσφιγγαν τὰ χέρια, ἐνῶ ὁ βασανιστῆς τὸν κρατοῦσε ἀκίνητο, μ' ἓνα ὄπλο ποὺ ἀκουμποῦσε τὴν κάννη, στὸ πλευρό του καὶ μὲ τὸ δάχτυλο στὴν σκανδάλη, ἦταν ἕταν ἕτοιμος νὰ τὴν πιέσῃ — στὴν παραμικρὴ ὑποτιπὴ κίνησι τοῦ μικροῦ αἰχμαλώτου του.

Στὸ μεταξύ, ἔξω στὸν δρόμο, ἡ μάχη συνεχιζόταν. Οἱ Ἑγγλέζοι ἀστυνομικοί εἶχαν ταμπουρωθῆ πίσω ἀπὸ κάτι δέντρα καὶ συνεχῶς πυροβολοῦσαν πρὸς τὸ μέρος τῶν δύο παλληκαριῶν τῆς ΕΟΚΑ. Οἱ σφαῖρες σφύριζαν θυμωμένα καὶ ὀλόκληρος ἡ ἀτμόσφαιρα μύριζε μπαρούτι.

Σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο ἀστυνομικοὺς ποὺ ἦταν στὸ αὐτοκίνητο τοῦ βασανιστῆ, ἔτρεξε σχεδὸν ἀκάλυπτος πρὸς τὸ μέρος ποὺ στεκόταν τ' ἀμάξι καὶ ἀνσείγωντας βιαστικὰ τὴν μπροστινὴ πόρτα, ἔχωσε τὸ χέρι του, κάτω ἀπὸ τὸ κάθισμα. Ὁταν τὸ τράβηξε ξανὰ πάνω, κρατοῦσε ἓνα κουτὶ μὲ χειροβομβίδες.

Χωρὶς νὰ καθυστερήσῃ δευτερόλεπτο, ἔτρεξε γιὰ νὰ ξαναγυρίσῃ στὴ θέσι του δίπλα στὸν σύντροφό του, πίσω ἀπὸ τὸ δέντρο. Δὲν πρόλαβε ὅμως. Τὸ ἓνα ἀπὸ τὰ παλληκάρια τῆς ΕΟΚΑ, ποὺ λὲς καὶ τὴν περίμενε αὐτὴ τὴ στιγμὴ, τοῦ ἔριξε δύο ἀπανωτὲς σφαῖρες. Καὶ οἱ δύο τὸν πέτυχαν.

Ὁ Ἑγγλέζος ἀστυνομικός, πήδηξε λίγο ψηλὰ καὶ μετὰ σωριάστηκε φαρδὺς - πλατὺς πάνω στὸν δρόμο. Τὸ κουτὶ μὲ τὶς

‘Ο νεαρός αυτός Κύπριος διαμαρτυρήθη διά τήν σύλληψι
τοῦ Μικροῦ Κυπρίου...

χειροβομβίδες, γλύστρησε λίγα μέτρα μακριά του. 'Ο άλλος ό 'Εγγλέζος που ήταν πίσω από τὸ δέντρο, ἔκανε νόημα στὸν μοτοσυκλετιστὴ που χρησιμοποίησε γιὰ προφύλαγμα τὴν μηχανή του, νὰ τὸν καλύψῃ γιὰ νὰ πιάσῃ τὸ κουτί. 'Ο μοτοσυκλετιστὴς κούνησε τὸ κεφάλι, ὅτι κατάλαβε.

Καὶ τὰ δυὸ παλληκάρια τῆς ΕΟΚΑ ὅμως κατάλαβαν τὶς προθέσεις τους καὶ ἦταν ἀποφασισμένα νὰ μὴν τοὺς ἀφήσουν νὰ πάρουν τὸ κουτί. "Ἦξεραν ὅτι αὐτὸ τὸ κουτί ἔκρυβε τὸν θάνατο κι' ἔπρεπε νὰ μὴν πέσῃ πάσῃ θυσία, στὰ χέρια τῶν 'Εγγλέζων.

'Ο 'Εγγλέζος ἀστυνομικός, ἔσκυψε κι' ἐτοιμάστηκε νὰ ξεπροβάλλῃ πίσω ἀπὸ τὸ δέντρο. Μιὰ σφαῖρα ὅμως, που σφύριξε μερικὰ χιλιοστὰ πιὸ πέρα του, τὸν ἔκανε ν' ἀλλάξῃ γνώμη. Ξαναγύρισε στὴν κρυψὼνα του καὶ περίμενε τὴν κατάλληλη εὐκαιρία γιὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ καὶ πάλι νὰ γίνῃ κάτοχος τοῦ κουτιοῦ μὲ τὶς χειροβομβίδες.

'Ο Μικρὸς Κύπριος, ἔβραζε ἀπὸ τὸ κακό του. Γινόταν μιὰ τέτοια μάχη μπροστὰ στὰ μάτια του καὶ ὁ ἴδιος δὲν μπορούσε νὰ λάβῃ μέρος. Τουλάχιστον ἂν δὲν τοῦ εἶχαν δεμένα μὲ τὶς χειροπέδες κάτι θὰ μπορούσε νὰ κάνῃ. Τώρα ὅμως... ἦταν δυνατόν νὰ κινηθῇ ἐλεύθερα, ὅταν μάλιστα ἦταν ἀχρηστευμένα τὰ χέρια του καὶ στὸ πλευρό του, ἦταν ἀκουμπισμένη ἡ κάννη ἐνὸς ὄπλου.

'Ο 'Εγγλέζος ἀστυνομικός, μόλις κόπασαν γιὰ λίγο οἱ πυροβολισμοὶ καὶ στὸ ἀπροσδόκητο ἐκεῖνο πεδίο τῆς μάχης, ἀπλώθηκε μιὰ παράξενη ἐκνευριστικὴ καὶ ἐπικίνδυνη σιωπή, θέλησε νὰ προσπαθῆσῃ καὶ πάλι νὰ ξεμυτίσῃ ἀπὸ τὸ δέντρο.

— Τὸ νοῦ σου, ψιθύρισε τὸ ἓνα παλληκάρι τῆς ΕΟΚΑ στὸν ἄλλο. 'Ετοιμάζεται ξανά. Μὴν τὸν ἀφήσῃς νὰ πλησιάσῃ τὸ κουτί. "Ἐχει χειροβομβίδες μέσα.

'Ο ἄλλος κούνησε τὸ κεφάλι.

— Μείνε ἥσυχος, εἶπε στὸν σύντροφό του.

Δὲν τὰ κατάφεραν ὅμως αὐτὴ τὴν φορὰ νὰ ἐμποδίσουν τὸν 'Εγγλέζο ἀστυνομικό νὰ μὴν πάρῃ τὸ κουτί. "Ὅσες σφαῖρες κι' ἂν τοῦ ἔριξαν καὶ οἱ δύο μαζί, πῆγαν χαμένες. Λὲς καὶ κάποιο μαγικὸ χέρι τὸν προφύλαγε.

'Ο 'Εγγλέζος θριαμβευτικά, μὲ τὸ κουτί μὲ τὶς χειροβομβίδες, ξαναγύρισε πίσω ἀπὸ τὸ δέντρο. Τὰ δυὸ παλληκάρια τῆς ΕΟΚΑ, κατάλαβαν ὅτι ὁ κίνδυνος που διέτρεχαν εἶχε πολλαπλασιασθῆ.

— Πρέπει νὰ ἀπομακρυνθοῦμε, εἶπε ὁ ἓνας στὸν ἄλλο.

— 'Εγὼ θὰ τρέξω δεξιὰ κι' ἐσὺ ἀριστερά, συμφώνησαν...

Ἐσφιξαν πιὸ δυνατὰ τὰ ὄπλα τους μέσα στὶς παλάμες των καὶ βάλθηκαν νὰ κάνουν πράξι τὰ λόγια τους. Τὴ στιγμὴ ποὺ ἐτοιμάζονταν νὰ σηκωθοῦν καὶ νὰ τὸ βάλουν στὰ πόδια, ὁ Ἐγγλέζος ἀστυνομικός, εἶχε μιὰ χειροβομβίδα στὰ χέρια καὶ μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, ἀφοῦ τράβηξε τὴν περόνη ἀσφαλείας, τὴν ἔριξε...

Τὰ παλληκάρια τῆς ΕΟΚΑ, δὲν τὰ κατάφεραν. Ἡ χειροβομβίδα, ἦταν πιὸ γρήγορη ἀπὸ αὐτοὺς καὶ προτοῦ νὰ ἀπομακρυνθοῦν, ἔσκασε μὲ μιὰ τρομακτικὴ ἔκρηξι καὶ ξέρασε βλήματα καὶ φωτιές.

Τὰ παλληκάρια χτυπήθηκαν σ' ὅλα τὰ μέρη τοῦ σώματος. Δύο ἀκόμα ἀγωνιστές, πλήρωναν μὲ τὴ ζωὴ τους, καὶ πότιζαν μὲ τὸ αἷμα τους, τὸ δέντρο τῆς λευεριάς. Ὁ Μικρὸς Κύπριος, ποὺ ἄθελά του, ἔγινε αὐτόπτης μάρτυρας τοῦ σκοτωμοῦ τῶν δυὸ παλληκαριῶν, ἄφησε νὰ τοῦ ξεφύγῃ μιὰ κραυγὴ πόνου καὶ τὰ μάτια του, ἄθελά του, γέμισαν δάκρυα...

Τὸ αὐτοκίνητο τοῦ βασανιστῆ, ξεκινούσε σὲ λίγο μὲ τὸν Μάριο, αἰχμάλωτο στὰ χέρια τοῦ πιὸ μισητοῦ ἐχθροῦ του. Οἱ προσπάθειες τῶν ἀγωνιστῶν τῆς ΕΟΚΑ νὰ τὸν ἐλευθερώσουν, πῆγαν χαμένες.

Γ. ΣΑΜΙΟΣ

Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσις

ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Στὸ ἐπόμενο τεύχος Νο 4, ποὺ κυκλοφορεῖ τὴν ἐρχομένη ἐβδομάδα, μιὰ νέα περιπέτεια τοῦ ΜΙΚΡΟΥ ΚΥΠΡΙΟΥ, ποὺ θὰ σκορπίσῃ ρίγη συγκινήσεως στοὺς φίλους του.

ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Εἶναι ἡ πιὸ συναρπαστικὴ περιπέτεια τοῦ ἀγαπημένου σας Μικροῦ Κυπρίου. Εἶναι γεμάτο ἥρωικὰ ἐπεισόδια — κάτι τὸ καινούργιο καὶ τὸ πρωτοφανές. Θὰ σᾶς γοητεύσῃ — Θὰ σᾶς κόψῃ τὴν ἀναπνοή.

Οἱ μαχηταί
τῆς Ἐλευθερίας

